

Molitva „Oče naš“

Molitva je važna za svakog pojedinca. Na žalost mi ljudi se u najvećem broju slučaja molimo Bogu kada se nađemo u velikoj nevolji.

Kada su srušene kule blizakinje u Americi, prva izjava tadašnjeg predsjednika Džordža Buša je bila: „Molim američki narod da se moli Bogu.“ I najmoćniji ljudi sveta zavape u molitvi, kada su nemoćni. Zato je veoma važno da razjasnimo šta je molitva i kako treba da se molimo.

Prvo i osnovno pitanje je šta je zapravo molitva? U hrišćanskoj literaturi su poznate četiri definicije za molitvu.

Prva definicija kaže da je molitva „disanje duše“. Ovde je važno da razmislimo o činjenici, koliko dugo može živeti čovek bez vazduha. Prosečan čovek može da zadrži dah oko minut i po. Analogno tome, čovek može duhovno biti živ jedino ako redovno praktikuje „duhovno disanje“ to jest molitvu.

Druga definicija kaže da je molitva razgovor sa Bogom. Za razgovor su potrebne najmanje dve osobe. Ako je molitva razgovor sa Bogom, onda to ne može biti monolog. Čovek ispriča svoje potrebe Bogu i tačka. Kraj razgovora. Razgovor treba da bude dvosmeran. Kako? Na koji način? O tome će biti još reči u proučavanju molitve „Oče naš“.

Treća definicija kaže da je molitva ključ u rukama vere. Sveto Pismo kaže da „bez vere nije moguće ugoditi Bogu“ (Jevrejima 11:6). Ako neku molitvu ponavljamo iz navike, a ne verujemo, kolika je vrednost naše molitve?

Četvrta definicija je na prvi pogled malo čudna. Molitva je konopac nebeskih zvona, spušten na zemlju. Mi ljudi, povlačimo ovaj konopac sa verom ovde na zemlji, to jest molimo se Bogu verom, i naša molitva se čuje kod Božjeg prestola.

Najpoznatija molitva u hrišćanstvu je molitva „Oče naš“. Tu molitvu je izgovorio Isus Hristos. On je dva puta izgovorio tu molitvu, i oba slučaja su zabeležena u Svetom Pismu. Prvi put je Isus Hristos izgovorio tu molitvu na gori blaženstva, i to je zabeležio jevanđelista Matej (Matej 6:9-13). Drugi put je Isus ponovio molitvu svojim učenicima oko dve i po godine kasnije. Taj izveštaj nalazimo u jevanđelju po Luki (Luka 11:2-4).

Najčešće se molitva „Oče naš“ izgovara kao recitacija, pa se često i dešava da se ona ponavlja nekoliko puta uzastopce, ne razmišljajući u tome, o čemu sve ta molitva govori. Isus Hristos je dao veoma važna uputstva u vezi molitve, neposredno pre nego što je izgovorio molitvu „Oče naš“. Važno je da proučimo Isusova uputstva, da bi razumeli našu potrebu za molitvom, da bi razumeli sadržaj molitve „Oče naš“, i da bi mogli ispravno praktikovati molitvu, jer je molitva zaista veoma važna potreba svakog ljudskog bića.

„I kad se moliš Bogu, ne budi kao licemeri, koji rado po zbornicama i na raskršću po ulicama stoje i mole se da ih vide ljudi. Zaista vam kažem da su primili platu svoju.“ (Matej 6:5). Mnoge verske vođe u tadašnjem Izraelu su se molili pred očima javnosti, izigravajući neku svetost pred narodom. Isus ih je jednostavno nazvao licemerima. Dalje Isus daje uputstvo o izboru mesta za molitvu.

„Nego, kad se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i moli se svome Ocu, koji je u tajnosti, i uzvратиće ti tvoj Otac, koji gleda u tajnosti.“ (Matej 6:6). Iz ovih reči vidimo, da je mesto za molitvu tajno mesto, gde nas niko ne uznemirava, i gde naše misli možemo da usmerimo ka Bogu. Takođe je veoma važno, kome se molimo. Neki ljudi se mole mrtvima, svecima, pa i Svetome duhu, ali Isus veoma kategorično kaže: „moli se svome Ocu, koji je u tajnosti, i uzvратиće ti tvoj Otac, koji gleda u tajnosti.“ (Matej 6:6). Isus nije samo zapovedio da se mi molimo Ocu nebeskom, nego se i sam molio Ocu. U četiri jevanđelja je zapisano nekoliko molitava Isusa Hrista, i svaka počinje sa „Oče“. (Matej 11:25; Matej 26:39; Matej 26:42; Marko 14:36; Luka

22:42; Luka 23:34; Luka 23:46; Jovan 11:41; Jovan 12:27-28; Jovan 17:1).

„Kad se molite, ne brbljajte kao neznabošci jer oni misle da će zbog mnogo reči biti uslišeni. Ne budite, dakle, kao oni jer vaš Otac zna šta vam je potrebno i pre nego što ga zamolite.“ (Matej 6:7-8). Iz ovih Isusovih reči se jasno vidi, da molitvu ne treba ponavljati više puta uzastopce, kao neku mantru, nego da naša molitva treba da bude jasna, razumljiva i iskrena. Isus kaže da naš nebeski Otac zna šta su naše potrebe i pre nego što se molimo. Prema tome naša molitva nije samo izveštaj o našim potrebama, koje su Bogu već poznate, nego pristup Božjeg deteta svome nebeskom Ocu. Isus je mantranje i ponavljanje molitve izričito okarakterisao kao neznaboštvo.

Još jedno veoma važno uputstvo je Isus dao u vezi molitve, kroz jednu poučnu priču. „I reče im: koji od vas ima prijatelja, i otide mu u ponoći i reče mu: prijatelju! daj mi tri hleba u zajam; Jer mi dođe prijatelj s puta, i nemam mu šta postaviti; A on iznutra odgovarajući da reče: ne uznemiruj me; već su vrata zatvorena i deca su moja sa mnom u postelji, i ne mogu ustati da ti dam. I kažem vam: ako i ne ustane da mu da zato što mu je prijatelj, ali za njegovo bezobrazno iskanje ustaće i daće mu koliko treba.“ (Luka 11:5-8). Važno je da zapazimo iz ove priče, da čovek nije tražio hlebove na zajam, da bi zadovoljio svoje lične potrebe, nego potrebe nenajavljenog gosta. Tako i naše molitve ne treba da budu egocentrične, nego treba da se molimo i za ljude oko nas.

Postoji još jedna veoma važna izjava Isusa Hrista u vezi sa molitvom. „I što god zamolite u moje ime, učiniću to, da bi se Otac proslavio u Sinu.“ (Jovan 14:13). Dakle, molimo se Ocu, u ime Isusa Hrista. Zašto? Jednostavno ne možemo reći Ocu, da usliši naše molitve zbog naših zasluga, jer su naše ljudske zasluge veoma diskutabilne, ništavne. Zasluge pripadaju Isusu Hristu, i ako se molimo u Njegovo ime, time iskazujemo, da se pozivamo na Njegove zasluge.

Tajna Isusovog bezgrešnog života je baš u molitvi. Neke Njegove

molitve su zapisane, a mnoge nisu, ali je važno da znamo, da je Isus svakoga dana rano ustajao i da je dan započeo molitvom. „A ujutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu.“ (Marko 1:35). Razmislimo malo o tome, da li je Božjem Sinu molitva bila toliko potrebna? Koliko je onda molitva potrebna nama ljudima? Ne recitacija, ne navika, ne mantranje, nego iskrena molitva iz srca. Naša je potreba, da sa verom, i iskrenim srcem pristupimo Bogu, i da kao deca razgovaramo sa našim nebeskim Ocem.

U Svetom Pismu nalazimo i zapis, da se Isus molio celu noć. „Tih dana izašao je na goru da se moli i celu noć je proveo u molitvi Bogu.“ (Luka 6:12). Ovde moramo malo zastati. Isusove molitve koje su zabeležene u Svetom Pismu su sve različite. Njihov sadržaj je zavisio od okolnosti u kojima je bio. To znači da sadržaj naših molitvi Bogu nije „ukalupljen“. Ponekad ljudi pitaju: „Šta je govorio celu noć?“ Isusove okolnosti bile su specifične zbog veličine misije koju je vršio i odgovornosti koja je počivala na Njemu.

Razmislimo malo o svojim životima. Da li smo imali besane noći, kada su nas mučili neki problemi u životu, pa smo se celu noć prevrtali u postelji? Da li bi u takvim okolnostima imali puno toga da kažemo našem nebeskom Ocu? Dužina naših molitvi dakle takođe zavisi od okolnosti u kojima se nalazimo. Događa se da neku dragu osobu ne vidimo duže vremena, pa kad je sretnemo, provedemo sate i sate u razgovoru. Imamo tako mnogo toga za razgovor. Koliko onda više imamo da razgovaramo sa našim nebeskim Ocem, kome možemo biti zahvalni i za život, i za zdravlje, i za dar spasenja, ukratko za sve?

Sveto Pismo izveštava o tome, kako je Isus Hristos u dva navrata nahranio veliko mnoštvo, i pre nego što je prelomio hleb, zahvalio se Bogu. Da li je to primer, kako bi i mi ljudi trebali da se zahvalimo Bogu za hranu pre obedovanja? Možda mi u našim krajevima smatramo da je sasvim prirodno, to što imamo redovne obroke, ali milioni umiru od gladi na planeti. Da kojim slučajem mi ne živimo u izobilju, možda bi osećali veću potrebu da se zahvalimo Bogu za naše obroke hrane.

Molitva „Oče naš“ je isto toliko važan deo Svetog Pisma, koliko i deset Božjih zapovesti. Molitvu „Oče naš“ je sam Isus Hristos izgovorio ljudima, takođe je sam Isus Hristos dao deset zapovesti Mojsiju na Sinaju. Deset zapovesti nije dovoljno samo znati, nego treba i ispuniti, tako i molitvu „Oče naš“ ne treba samo izgovoriti, nego i živeti.

Pre nego što je Isus izgovorio molitvu „Oče naš“, rekao je nešto veoma važno. „Ovako dakle molite se vi...“ (Matej 6:7). Ne kaže da recitujemo ovu molitvu, nego daje primer kako da se molimo.

Molitva „Oče naš“ sadrži ukupno sedam stvari koje se traže. Od tih sedam stvari koje se traže jedna je stvar materijalne prirode, ali samo delimično. Tu tražimo od Boga da nam da naš svakodnevni hleb. Isus kaže: „ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božijih.“ Ovde dakle ne tražimo samo telesni nego i duhovni hleb. Prema tome, samo je jedno traženje delimično materijalne, a delimično duhovne prirode, dok su preostalih šest isključivo duhovne prirode. Sad bi trebali da preispitamo naše molitve. Šta mi najčešće tražimo u našim molitvama? Da nam deca polože ispit, da možemo da odemo na letovanje, da nam Bog sačuva porodicu, da nam Bog blagoslovi naš rad, itd. Uglavnom sve same materijalne stvari, a retko kad se i setimo ljudi oko nas.

U proučavanju koje sledi razmotrićemo uvodnu rečenicu u molitvu. „Oče naš koji si na nebesima“ (Matej 6:9).

Razjasnimo za početak, šta znači ova izjava „Oče naš“? Isus je ove reči izgovorio pred učenicima i jednim velikim mnoštvom ljudi. I On kaže „Oče naš“. Zašto ne kaže „Oče moj“? Ili možda „Oče vaš“. Zašto kaže baš ove reči? „Oče naš“! Šta znači ova izjava, koja je uvod u molitvu? Ako neki ljudi imaju istog oca, u kakvom su oni srodstvu? Najbližem. Oni su braća i sestre. Dakle Isus Hristos ovim rečima nam daje do znanja, da nas on priznaje za braću i sestre pred nebeskim Ocem. Kakav je to osećaj? Lepo je znati da smo Isusova braća i sestre. Nismo neka siročad negde u svemiru, tamo na nekoj planeti, nego smo Božja deca, i tu činjenicu nam je saopštio sam Isus Hristos. Sveto pismo

potvrđuje ovu činjenicu. „Jer i onaj koji posvećuje i oni koje on posvećuje – svi su od istog oca. Zato se on ne stidi da ih zove braćom.“ (Jevrejima 2:11). Zaista je predivan osećaj, da nas pred Ocem na nebu zastupa naš brat.

Međutim nisu svi ljudi braća i sestre Isusu Hristu. Ovaj bratski odnos se zasniva na ličnom opredelenju svakog pojedinca. „A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji vjeruju u ime njegovo.“ (Jovan 1:12). Isusova braća i sestre su samo ljudi koji su Ga primili u svoja srca, i koji veruju u ime Njegovo. Njegovo ime ima jedno veoma važno značenje za nas ljude. „Rodiće sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on svoj narod spasti od greha njihovih.“ (Matej 1:21). Samo Isus Hristos može da nas izbavi od naših greha.

Živimo u svetu teškom za život. Ogroman broj ljudi traži izlaz u alkoholu, drogi, sedativima i raznim oblicima zabave, jer beži od realnosti. Mnogi ljudi podižu ruke na sebe, pa izvrše samoubistvo. Ljudi se osećaju zapostavljeno i ne vide smisao života. Ali kada izgovorimo ove reči: „Oče naš“, setimo se uvek predivnog obećanja iz Svetog Pisma. „Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe.“ (Isaija 49:15). Car David je znao ovu divnu istinu, i kada je bio u teškoj situaciji izjavio je: „Jer otac moj i mati moja ostaviše me; ali Gospod neka me prihvati.“ (Psalam 27:10).

Očeva ljubav prema nama ljudima je neizmerna. To je potvrdio sam Isus Hristos. „Jer Bog je tako voleo svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ Otac je dao svog jedinorodnog sina u otkup za sve ljude. I za one koji su potonuli u grehu. „Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grešnici umrije za nas.“ (Rimljanima 5:8). Isus nam daje do znanja da nas Otac ljubi. „Jer sam otac ima ljubav k vama kao što vi imaste ljubav k meni, i verovaste da ja od Boga iziđoh.“ (Jovan 16:27). Iz ovog teksta vidimo, da ako volimo Isusa, naš nebeski Otac nam uzvraća ljubav. I veoma je ohrabrujuća vest, da mi

hrabro možemo stupiti pred našeg nebeskog Oca, jer nas on voli. Isus čak u svojoj posredničkoj molitvi izražava veličinu Očeve ljubavi prema čovečanstvu. „...i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.“ (Jovan 17:23). Očeva ljubav prema ljudima je isto toliko velika, koliko prema jednorodnom Sinu Isusu Hristu. Ova neizmerna ljubav čini da i u našim srcima raste ljubav prema Bogu, i da uzvratimo tu nesebičnu ljubav.

Otac je veoma blizu nas. „...Ako me neko voli, držaće moje reči, i moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.“ (Jovan 14:23). Otac i Sin žele da stanuju u našim srcima. Da li će se ostvariti ova Očeva i Hristova čežnja, to zavisi isključivo od nas.

Uvodna rečenica u molitvu glasi: „Oče naš koji si na nebesima“ (Matej 6:9). Razjasnili smo značenje „Oče naš“, a sada da vidimo šta znače reči: „koji si“. Glagol „si“ je pisan u sadašnjem vremenu. To znači da naš nebeski Otac uvek živi u sadašnjem vremenu, i da nema prošlost, nema početak i nema kraj. On je večan. Mi ljudi se rađamo, živimo, starimo, umiremo, ali Bog je večan. Ta večnost se vidi i u prvoj Božjoj zapovesti. „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz doma ropskoga. Nemoj imati drugih bogova osim mene.“ (2. Mojsijeva 20:1-2). Bog kaže „Ja sam“. Sadašnje vreme. Ova činjenica ne govori samo o Očevoj večnosti, nego i o Njegovoj čežnji da konstantno bude naš Bog.

Uvodna rečenica još govori o mestu prebivanja našeg Oca. „Na nebesima“. Nebesa su jedan stvaran deo svemira, gde se nalazi Očev presto. „Gospod je utvrdio presto svoj na nebesima, i carska se vlast njegova nad svim proteže.“ (Psalam 103:19). Danas se Isus Hristos nalazi u nebeskoj svetinji i zastupa nas pred našim nebeskim Ocem. „...Vraćam se k ocu svojem i ocu vašemu, i Bogu svojem i Bogu vašemu.“ (Jovan 20:17). Isus nam ponavlja da je Njegov Otac i naš Otac, i da je Njegov Bog i naš Bog.

Interesantno je da se u nekim „modernim“ prevodima Biblije i zostavljaju reči „koji si na nebesima“. Motiv nije teško naslutiti, jer

mnogi na zemlji pretenduju da se nazivaju „očevima“ i da im se ljudi obraćaju kao navodnim posrednicima pred Bogom. Ali Isus je demaskirao tu prevaru: „Nikoga na zemlji ne zovite ocem jer imate samo jednog Oca – onog na nebu.“ (Matej 23:9)

Jednog Oca imamo. Jednog Boga. I jednog Spasitelja Isusa Hrista. Neka nam Bog svima pomogne, da Mu slobodno priđemo u molitvi, bez ustručavanja.

...da se sveti ime Tvoje

Posle obraćanja večnom Ocu, koji je na nebesima, Isus je izgovorio reči „...da se sveti ime tvoje“. Ovde se nameće pitanje. Zar Božje ime nije sveto samo po sebi? Ili je u pitanju nešto drugo? Možda bi jedno pitanje rešilo nedoumicu. Posredstvom koga? Posredstvom Isusa Hrista? Isus je živeo na slavu svoga Oca i dok je bio na zemlji. Ili možda posredstvom nebeskih anđela? Ni anđeli nisu pali u greh, i žive na slavu Bogu. Dolazimo do nas ljudi. Mi ljudi veoma često obrukamo Božje ime.

Dakle, kada izgovaramo ove reči, „da se sveti ime tvoje“, mi zapravo tražimo od Boga, da nam pomogne da možemo da živimo Njemu na slavu, i na taj način da se Njegovo ime sveti posredstvom našeg života.

Sada se javlja novo pitanje. Na koji način može da se sveti Božje ime preko nas ljudi? Da li redovnom posetom crkvi, paljenjem sveća, molitvom, mirisom kada, svetom vodicom, hodočašćem... ili nečim drugim? Da li Bog očekuje od nas da činimo sve ovo, pa na taj način da postanemo „sveti“? Da li nas čini svetima ako kadimo, ili platimo putovanje u „svetu zemlju“ i hodamo stazama Galileje, kojima je i Isus hodao? Sve ovo nas ne čini svetim. Šta onda konkretno znači ovo iskajanje „...da se sveti ime tvoje“?

„Nego svetite Gospoda Boga u vašim srcima. A budite uvek spremni da date odgovor svakom čoveku koji od vas traži obrazloženje nade koja je u vama, ali činite to s blagošću i strahom. Sačuvajte

čistu savest, kako bi se oni koji s omalovažavanjem govore o vašem dobrom životu u Hristu postideli zbog onoga što govore protiv vas.“ (1. Petrova 3:15-16). Biblija nas poziva da Boga svetimo u srcima našim. Šta znači konkretno kad Biblija kaže u našim srcima? Da li se misli na mišić veličine pesnice koji kuca u grudima? „Dobar čovek iznosi dobro iz dobre riznice svog srca, a zao čovek iznosi zlo iz svoje zle riznice, jer njegova usta govore ono čega mu je srce puno.“ (Luka 6:45). Misli, pobude, reči... sve to nastaje u umu, a ne u srcu. Dakle, kada Biblija govori o srcu, to se odnosi na ljudski um. To dakle znači da Boga treba da svetimo u našem umu. Drugi deo teksta nas poziva da imamo dobru savest ili dobro življenje u Hristu. Isus je živio među nama ljudima pre dva milenijuma. Živeo je primernim životom. On je naš primer u svemu, pa i u načinu života. Ako naš primer bude Isus Hristos, i naši opadači će se postideti što nas opadaju. Ovde se nameće jedno veoma važno pitanje. Šta treba da bude temelj našeg života, i religije? Isus je dao nedvosmislen odgovor. „Vi istražujte Pisma jer mislite da u njima imate večni život, a upravo ona svedoče o meni.“ (Jovan 5:39) Pismo svedoči za Hrista, i zato Sveto Pismo treba da bude temelj našeg verovanja. Takođe Božja reč treba da bude jedini standard našeg života. Ako našu veru i naš život budemo gradili na Svetom Pismu, „svetićemo Božje ime“.

Ovde bi trebalo da se malo zamislimo. Trebalo bi da odvojimo malo vremena za razmišljanje, i da ispitamo svoje živote, i verovanja. Da li se naši životi temelje na Svetom Pismu? Da li sve ono što verujemo u našem religijskom životu, ima osnove u Svetom Pismu? Ako je odgovor potvrđan, onda ćemo mi „svetiti Božje ime“.

Tokom našeg života, mi treba da praktikujemo hrišćanski način života. Koliko dana u sedmici?

Kada se bivša premijerka Indije, Indira Gandhi vratila kući sa svoje turneje po Evropi, izjavila je, da je u Evropi upoznala „vikend“ hrišćane. Ona je upoznala misionare u Indiji, koji su bili hrišćani 24 sata dnevno 365 dana u godini. Hrišćani, koje je ona spomenula kao

„vikend“ hrišćane, svojim životom su svedočili da su oni hrišćani samo kada treba da idu u crkvu. Da li su oni „svetili Božje ime“? Naravno da nisu. Oko ove činjenice treba da se zamislimo malo. Da li smo i mi „vikend“ hrišćani? Da li se mi lepo „skockamo“ da bi otišli su crkvu, a ostalim danima nismo baš na slavu Božjeg imena? Naši životi svedoče o tome, koliko mi zapravo volimo Boga. Ako Ga istinski volimo, mi ćemo biti hrišćani svakog trenutka našeg života. Hrišćanin je hrišćanin svakog trenutka u svom životu, ili... nije uopšte hrišćanin. Možda ovaj zaključak zvuči grubo. Ipak, jedno je sigurno. Ili sledimo Hrista u svemu, ili ne. Isus je rekao: „Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5:16). Ljudi oko nas treba da prepoznaju u nama Božji karakter, i da kada vide naša dela, da slave našeg nebeskog Oca. Ovo je suština traženja „da se sveti ime tvoje“. U današnjem hrišćanskom shvatanju, značenje reči „svet“ nema nikakve veze sa biblijskim značenjem te reči. Biti svet u biblijskom smislu reči znači, biti odvojen, to jest posvećen Bogu. Kao što neki ljude posvete svoj život umetnosti, sportu ili možda nauci, tako ljudi mogu da posvete svoj život Bogu i da idu Božjim putem. Kao što u životu čoveka koji je svoj život posvetio nauci na prvom mestu stoji nauka, tako u životu hrišćanina na prvom mestu treba da bude Bog. Jedino na taj način možemo da svetimo Božje ime. U besedi na gori blaženstava, Isus je prvi put izgovorio molitvu „Oče naš“, i tu je dao i jednu veoma važnu zapovest svojim slušaocima. „Nego, prvo tražite Carstvo Božije i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati.“ (Matej 6:33). U našem hrišćanskom životu je najvažnije da „prvo tražite Carstvo Božije i njegovu pravednost“.

Sada bi trebali da postavimo sebi neka pitanja. Ko stoji u mom životu na prvom mestu? Da li Bog? Ako u mom životu na prvom mestu stoji Bog, šta je onda zapravo moj najvažniji cilj u životu? U Bibliji nalazimo jedan predivan tekst u vezi najvažnijeg cilja jednog hrišćanina. „Dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje sina Božijega, u čoveka savršena, u meru rasta visine Hristove“ (Efescima 4:13). Ovaj

tekst nas poziva da svi, ne poneki od nas, nego svi dostignemo u jedinstvo vere u poznanju Sina Božjega. Zašto? Zato što držanjem svega onoga što nam Bog nalaže kroz Sveto Pismo, mi rastemo u hrišćanskom savršenstvu, i upoznavanjem Isusa Hrista, mi poprimamo Hristov karakter. Na taj način se u nama formira jedan savršeni karakter, i mi sežemo ka cilju, da rastemo u „u meru rasta visine Hristove“. Drugim rečima, ovaj biblijski tekst jasno govori da je svaki čovek bez izuzetka hrišćanin samo u tolikoj meri u kolikoj meri njegov život i njegov karakter slični Isusu Hristu.

Ovo nije puka teorija, nego borba svakog čoveka na ovome svetu. Teško je biti nesebičan čovek u jednom sebičnom svetu. Mi možemo da se trudimo svim silama da budemo bolji ljudi, ali je Isus veoma jasno rekao: „Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“ (Jovan 15:5). Ne možemo postati bolji ljudi u svojoj sili, jer nismo sposobni za to. Naša grešna ljudska priroda je sklona da čini zlo. „I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle, pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, i bi mu žao u srcu.“ (1. Mojsijeva 6:5-6). Ovo je bila odlika pretpotopne civilizacije, i ovo je odlika i današnjeg čovečanstva. Zato je najvažniji zadatak svakog čoveka da se vrati Bogu. Povratak Bogu je centralna zamisao Božjeg plana spasenja. Kada čitamo izveštaj o stvaranju, nalazimo jedan predivan tekst. „I stvori Bog čoveka po obličju svojem, po obličju Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.“ (1. Mojsijeva 1:27). Mi ljudi smo stvoreni po Božjem obličju. To znači i da je karakter ljudi pre pada u greh bio sličan Božjem karakteru. Posle pada u greh ljudski karakter se iskvario, i svedoci smo sve veće degradacije sa svakom novom generacijom. Međutim, kroz Isusa Hrista mi možemo da se vratimo Bogu. Isus je zato podneo svu sramotu i rугanje, i na kraju i smrt, da bi pomogao palom grešnom čovečanstvu da se vrati Bogu. Ostaje pitanje, da li mi ljudi želimo to? Da li u našim srcima postoji ta čežnja? Ovo je veoma važno pitanje,

jer jedino na taj način možemo svetiti Božje ime.

U Bibliji nalazimo jedan veoma ozbiljan tekst o huli na Boga. „Jer se ime Božije zbog vas huli u neznabošcima, kao što stoji napisano.“ (Rimljanima 2:24). Ovde treba da se zamislimo malo. Verujemo da smo hrišćani. Zapitajmo se, da li ljudi, koji žive oko nas hule na Božje ime kada posmatraju naša dela? Da li smo mi dobar primer ljudima oko nas? Biblija jasno piše „Jer se ime Božije zbog vas huli u neznabošcima“. Zbog koga? Zbog nas. Nije dakle dovoljno da nekoliko puta izrecitujemo molitvu „Oče naš“. Naša je životna potreba da razmislimo o dubini svih poruka koje izgovaramo, i da u svetlu tih životnih principa koje izgovaramo kroz ovu molitvu lociramo sebe. Gde se mi, odnosno gde se ja nalazim na moralnoj lestvici u svetlu molitve „Oče naš“? Ovo je veoma važan princip. Na žalost, ljudi u sebi stvaraju takvu sliku o Bogu, kakvu sliku vide u životu hrišćana oko sebe. Biblija nas izveštava kako su Grci tražili da vide Isusa Hrista. „Među onima koji su došli da se poklone Bogu na praznik bilo je i nekih Grka. Oni su prišli Filipu, koji je bio iz Betsaide u Galileji, i zamolili ga: 'Gospodine, hteli bismo da vidimo Isusa.'“ (Jovan 12:20-21). Ovi ljudi su hteli da vide Isusa. Ne da slušaju o Njemu, nego da Ga vide. Današnje hrišćanstvo uglavnom propoveda Isusa Hrista. Ljudi ne žele da slušaju o Isusu Hristu, nego žele da Ga vide, isto kao i ovi Grci iz teksta. Žele da vide čisto, nebesko savršenstvo. Vide li danas ljudi oko nas Isusa u nama? Ili možda samo slušaju o Njemu, a vide nešto sasvim drugo? Da li su mnogi ljudi danas ateisti samo zato što vide dela takozvanih hrišćana? Vredi razmisliti o ovom pitanju.

Kako onda da mi svetimo Božje ime? Merila su veoma jednostavna. Otvorimo deset Božjih zapovesti, i činimo to što tamo piše, i tako možemo svetiti Božje ime. Ali to nije dovoljno. Čovek 21. veka je veoma usamljen. Mi ljudima možemo pomoći novčano, ili im dati komad odeće, ali danas postoji veliki broj ljudi, koji imaju blaga ovoga sveta, ali su nesrećni. Nema ko da im uputi lepu reč. Da li i takva vrsta pomoći doprinosi da svetimo ime Božje? Isus je naš primer, i on je

upravo to činio. O Njemu čitamo u pismu: „...koji prođe čineći dobro...” (Dela 10:38)

Ali kako da dosegne taj hristoliki karakter? U prethodnom proučavanju smo videli da se Isus molio svakog jutra. Videli smo da se Isus u molitvi zahvalio i za hranu. Videli smo da je tajna Isusovog svetog života bila u molitvi. Molitva je naša životna potreba. Videli smo da ne možemo ugoditi Bogu, ako nemamo veru. Dakle, potrebna je vera. Ljudi često kažu „držimo se naše svete vere,“ misleći na svoju religijsku pripadnost. Vera i religijska pripadnost su dve različite stvari. Lako je biti religiozan, ali je nama potrebna istinska vera. Isus je rekao „Ali sin čovečiji kad dođe hoće li naći veru na zemlji?“ (Luka 18:8). Isus ne govori ovde o religijama ili religioznim ljudima. On govori o ljudima koji veruju u Sveto Pismo i u svojim životima praktikuju sve ono što je zapisano u Svetom Pismu. Dok je apostol Pavle kao osuđenik na smrt čekao na svoju egzekuciju, iz zatvora piše pismo svom mladom saradniku Timoteju. U tom pismu piše: „Dobro sam se borio, trku sam do kraja istrčao, veru sam sačuvao.“ (2. Timoteju 4:7). Ne piše da je održao religiju, nego veru. Dakle religija nije dovoljna za spasenje. Potrebna nam je vera. Pa kako možemo imati i održati veru? „Dakle, vera proističe iz propovedanja, a propovedanje kroz objavu Božju.“ (Rimljanima 10:17). Ako želimo da naša vera raste, čitajmo Sveto Pismo svaki dan. I dok čitamo pismo, slušajmo šta nam Bog govori. Prihvatimo i ono što nam se dopada i ono što se našoj paloj prirodi ne dopada. Svaka poruka sa neba je upućena nama na našu korist.

Veoma je važno da verujemo sve što čitamo iz Biblije, jer je ona Božja Reč. Apostol Pavle veoma izričito piše: „... jer znam onoga kome verujem i uveren sam da on može čuvati ono što sam mu poverio do onog dana.“ (2. Timoteju 1:12). I mi treba da verujemo Bogu, jer „Bog je veran, bez nepravde; pravedan je i istinit.“ (5. Mojsijeva 32:4).

Važno je da verom prihvatimo iz Svetog Pisma čak i ono što nam nije baš jasno. Bog nas ljubi više nego što sami sebe ljubimo i zna više

o nama nego što mi znamo o sebi. „Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A u vas je i kosa na glavi izbrojena...“ (Luka 12:6-7).

Veoma je važno takođe da se verom predamo u Božje ruke. Često kažemo da se nadamo da će nam Bog pomoći. Da li se samo nadamo ili verujemo? Božje ime možemo svetiti ako zaista svim srcem verujemo. Da li verujemo da Bog bolje zna od nas šta je za nas najbolje u datom trenutku? Neposredno pre hapšenja, Isus se molio Ocu u Getsimanskom vrtu. Njegova molitva nam otkriva da se on sa potpunim poverenjem prepustio u Očeve ruke. „Oče moj! ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.“ (Matej 26:39). Bog vidi sve naše puteve i naša je potreba da dozvolimo da nas on vodi. Zato prihvatimo sva uputstva Svetog Pisma, čak i ako nam nešto nije po našoj volji. Da li zaista ljubimo Boga? Rečima možda da, ali naša dela otkrivaju istinu o našoj ljubavi i poverenju.

Da spomenemo još i zahvalnost. Da li smo zahvalni Bogu za sve što imamo? „Jer ko tebi daje prednost u odnosu na nekog drugog? I šta imaš, a da nisi primio? A ako si primio, zašto se hvališ kao da nisi primio?“ (1. Korinćanima 4:7). Sve, apsolutno sve što imamo, dobili smo od Boga na dar. I život, i zdravlje, i znanje, i talente, i radnu sposobnost, i što je najvažnije, dobili smo Isusa Hrista na dar, da On bude otkup za naše spasenje. Sve smo dobili na dar, i ništa na ovome svetu nije naše. Ono što je naše, to su naši gresi. Ako su samo naši gresi naša svojina, šta nam je činiti sa našim gresima? „Gresi nekih ljudi očigledni su svima i odmah vode do osude, dok se gresi drugih pokazuju kasnije.“ (1. Timoteju 5:24). Treba da se pokajemo, i da tražimo od Boga, da nam oprost svaki naš greh. Ovaj tekst ukazuje na dve grupe ljudi. Jedna grupa šalje svoje grehe na sud, što znači da su se pokajali i tražili oprost grehova od Boga. Ta grupa ljudi sveti Božje ime. Druga grupa ljudi ne mari baš za svoje grehe, i njihovi gresi će ih pratiti u propast. Oni sramote Božje ime.

Da se sveti ime tvoje... Ovo traženje iz molitve „Oče naš“ nam

daje do znanja da Bog očekuje od nas da se Njegovo ime sveti preko nas ljudi. Za to je potrebna promena karaktera. Za taj zaokret u našim životima će Bog dati snagu i On će nas voditi u pobjedu nad grehom, samo je potrebno da mi sa iskrenom čežnjom i govorimo ovu rečenicu. Da se sveti ime tvoje...

...da dođe carstvo Tvoje

U to vreme, kada je Isus izgovorio molitvu „Oče naš“ u svojoj besedi na gori blaženstva, Jevreji su očekivali da će ih Isus osloboditi od rimskog jarma i da će uspostaviti carstvo ovde na zemlji, ali Isus nikada nije naučavao o zemaljskom carstvu.

Isus je uvek ukazivao na nebesko carstvo. Zemaljska carstva su zasnovana na dijametralno suprotnim principima od principa na kojima se zasniva nebesko carstvo. Zemaljska carstva uglavnom nastaju primenom sile, imaju svoje instrumente za očuvanje vlasti, i ti instrumenti takođe koriste silu u svom delovanju. S druge strane, nebesko carstvo se temelji na ljubavi, pravdi, milosti, i ne koristi nikakvu prisilu.

Pitanje je kakvo je to nebesko carstvo, kada se temelji na ljubavi? Carstvo u kome vladaju ljubav, mir, radost, gde nema bolesti, osvete, mržnje, gneva... Možemo li da zamislimo kakvo je to carstvo? Apostol Pavle o tom carstvu piše: „Što oko nije videlo i uho nije čulo i što u srce čovečije nije došlo, to je Bog pripremio za one koji ga vole.“ (1. Korinćanima 2:9). Jeli moguće da će doći to carstvo, u kome je takav mir i radost, a da nema vojske, policije, popravnih domova i slično? Isus je zbog toga i umro na krstu. Njegova misija ima za cilj, da ono što je čovek izgubio padom u greh ponovo bude vraćeno čoveku. Bog je stvorio čoveka po svome obličju (1. Mojsijeva 1:27), ali je greh upropastio čoveka. Božji plan spasenja ima za cilj, da vrati čoveka u stanje bez greha, u stanje, kada je čovek imao Božje obličje. Da čovek bude odraz božjeg karaktera.

Dakle, Isus u molitvi „Oče naš“ govori o Božjem carstvu, a ne o

nekoj zemaljskoj imperiji. ...Da dođe carstvo tvoje... Ova molba izgleda malo čudno na prvi pogled. Mi tražimo „da dođe carstvo tvoje“, dok Biblija jasno govori da će Bog svakako uspostaviti svoje večno carstvo. Međutim, molitva „Oče naš“ ne govori o Božjem večnom carstvu. Pitanje je koliko onda ima Božjih carstava, ako Isus ne govori o večnom Božjem carstvu? Biblija govori o dva Božja carstva. Veoma je važno da razumemo važnost i jednog i drugog carstva, pa stoga moramo razmotriti, šta Biblija govori o jednom, a šta o drugom Božjem carstvu?

Fariseji su pitali Isusa: „...kad će doći carstvo Božije?“ (Luka 17:20). Očito nisu razumeli Isusovo učenje. Isus im je odgovorio na njihovo pitanje. „odgovarajući reče im: carstvo Božije neće doći da se vidi; niti će se kazati: evo ga ovde ili onde; jer gle, carstvo je Božije unutra u vama.“ (Luka 17:20-21). Na drugom mestu Isus kaže: „A kad dođe sin čovečiji u slavi svojoj i svi sveti anđeli s njime, onda će sestiti na prestolu slave svoje.“ (Matej 25:31).

Isus dakle govori o dva Božja carstva. Govori o prestolu blagodati koji je uspostavio prilikom svog prvog dolaska, i o prestolu slave koji će se uspostaviti prilikom Njegovog drugog dolaska. U hrišćanskim krugovima je više poznato Božje večno carstvo, ili carstvo slave, koje će Isus uspostaviti prilikom svog drugog dolaska, ali je i carstvo blagodati i te kako važno za svakog pojedinca. Ono što je najvažnije za nas hrišćane jeste saznanje da u Božje carstvo slave možemo ući samo ako dozvolimo da Isus Hristos u našim srcima uspostavi Božje carstvo blagodati.

Zato je veoma važno da se zapitamo: da li je u našim srcima uspostavljeno Božje carstvo? Da li smo se mi istinski molili Bogu, da prebiva u našim srcima? Gde je Bog prisutan, tamo je i Njegovo carstvo uspostavljeno. Zato je veoma važno, da sa iskrenom željom izgovorimo ove reči: „...da dođe carstvo tvoje...“ Glavna poruka jevanđelja i celog novozavetnog dela Svetog Pisma jeste, da Isus Hristos želi da živi u našim srcima. Jedino Isus Hristos može da uspostavi carstvo

blagodati u našim srcima. Mi sami nismo sposobni za to. „Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.“ (Jovan 15:5). Apostol Pavle je iskustvo tu radost, da u njegovom srcu živi Isus Hristos. „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom sina Božijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene.“ (Galatima 2:20). Ovo je praktično hrišćanstvo. Ako Isus Hristos živi u nama, mi ćemo činiti Božju volju, svetićemo Njegovo ime, živjećemo po principima molitve „Oče naš“. Sve što govorimo u molitvi postaće praksa u našim životima. To je rezultat uspostavljanja carstva blagodati u našim srcima.

Na žalost, najveći broj hrišćana danas živi u ubeđenju da biti hrišćanin znači pripadati nekoj hrišćanskoj denominaciji, posećivati njihove službe i platiti materijalnu obavezu koju ta denominacija potražuje, i to je to. Istina je sasvim drugačija. Biti hrišćanin znači pripadati Hristu. Hrišćanski život je neprekidna borba protiv sopstvenih karakternih mana, protiv iskušenja. Zbog takvog pogrešnog shvatanja hrišćanstva najveći broj hrišćana, na žalost, i ne zna skoro ništa o carstvu milosti. Takvo pogrešno shvatanje nije novost. Ni sami apostoli, iako su proveli tri i po godine sa Isusom Hristom i slušali sve Isusove besede nisu shvatili suštinu poruke koju je Isus iznosio. Oni nisu očekivali nikakvo carstvo blagodati, nego su željno očekivali carstvo slave. Posle vaskrsenja je Isus Hristos proveo još četrdeset dana na zemlji. Tih četrdeset dana je Isus propovedao o carstvu Božjem. „...I javlja im se četrdeset dana, i govori o carstvu Božijemu“ (Dela 1:3). Uprkos tome učenici nisu shvatili suštinu poruke, i kada su na dan Hristovog vaznesenja ispratili Hrista na Maslinsku goru, postavili su pitanje Isusu Hristu iz kojeg se jasno vidi da nisu shvatili Isusovu poruku: „Gospode! hoćeš li sad načiniti carstvo Izraelovo?“ (Dela 1:6). Nema veće tragedije od toga, kada čovek praktikuje nekakvu religiju, a nema pojma o suštini te religije. Tragično je kada hrišćanin ne zna u

šta veruje, zašto veruje to što veruje, kada izgovara reči „da dođe carstvo tvoje“, a ne zna šta zapravo traži u molitvi od Boga. Moramo dakle znati razliku između carstva blagodati i carstva slave.

„Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoć.“ (Jevrejima 4:16) Svaki čovek može prići prestolu blagodati, sve dok Isus vrši posredničku službu za nas ljude pred nebeskim Ocem. Do tada traje vreme milosti za nas ljude. Ipak, ne smemo izgubiti iz vida činjenicu da nije sigurno da ćemo se ujutro probuditi. To znači da možemo pristupiti prestolu blagodati samo dok smo živi. Svedoci smo činjenice da svakodnevno umiru i stari i mladi ljudi. Nema pravila. A mrtav čovek ne može da priđe prestolu blagodati i ne može da traži oprost grehova. Tada više nema promene karaktera. Zato je važno da iskreno tražimo u molitvi još danas da Bog uspostavi carstvo blagodati u našim srcima. Danas, dok smo živi, i dok nije isteklo vreme milosti. Zato je važno da prihvatimo savet Svetog Pisma: „Danas, ako slušate glas njegov, nemojte da vam srce otvrdne.“ (Jevrejima 4:7). Božje carstvo blagodati će se uspostaviti u srcima ljudi koji svete Božje ime. Svetiti Božje ime praktično znači živeti po Njegovim zakonima, zapovestima i uredbama, koje je On dao u Svetom Pismu. Posledica takvog praktičnog života jeste izgradnja carstva blagodati u našim srcima.

Nameće se pitanje, kako možemo praktično živeti po Svetom Pismu u ovom svetu prepunom iskušenja? Ne možemo da se izborimo sa svojim manama... Potrebna nam je pomoć. U starozavetnom pismu nalazimo jedno predivno proročanstvo koje se odnosi na Isusa Hrista. „Gospod Jahve mi je dao jezik poučenih, da znam šta da kažem umornome. Svakog jutra me budi, budi mi uši da ga slušam kao što slušaju oni koji se poučavaju.“ (Isaija 50:4). To proročanstvo se ispunilo u životu Isusa Hrista. Bog je svome Sinu dao „daj jezik poučenih, da znam šta da kažem umornome.“ Svako jutro je Bog budio svog Sina, i Sin je svako jutro slušao Očeve reči, kao učenici. Ovo je veoma važno za nas ljude. Ako želimo da pobedimo svoje mane i iskušenja u ovome svetu,

ako želimo da Bog u našim srcima uspostavi carstvo blagodati, moramo obratiti posebnu pažnju na našu jutarnju molitvu. Da iskreno tražimo u molitvi, da Bog da Duha Svetoga da nastava u nama. Ovo treba svi da iskusimo. Hrišćanstvo je praktičan život a ne puka teorija. Zato napravimo eksperiment u našim životima. Tražimo to iskreno, svim srcem od Boga svakog jutra, cele sedmice, ili dve sedmice, i bićemo iznenađeni novim iskustvom. Takođe nam je potrebno da svakoga dana čitamo Sveto Pismo i „slušamo kao učenici“.

Ovo je tajna pobede. Ipak odluku o praktičnoj primeni ove tajne svaki čovek donosi sam za sebe. Bog je učinio, i danas čini sve što može da spasi čoveka. Najveća prepreka Bogu u tom nastojanju je ljudska tvrdoglavost. Isus je plakao nad Jerusalimom, kada je izgovorio ove reči: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k sebi! koliko puta htela da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htela!“ (Matej 23:37). Bog nikoga nikad ne prisiljava ni na šta. On poštuje slobodnu volju svakog pojedinca. I dok Isus plače nad Jerusalimom, izgovara reči, kako nije mogao da skupi čeda Jerusalima... zašto? „...i ne htela!“ Bog nas poziva na spasenje, ali poštuje našu slobodnu volju. Ako mi odlučimo da budemo izgubljeni, On će poštovati našu slobodnu volju.

Kakvo je zapravo to carstvo blagodati? Isus je sve principe carstva blagodati pokazao svojim ličnim primerom. Spomenućemo nekoliko principa.

„...Koji hoće da bude veći među vama, da vam služi.“ (Marko 10:43). Veoma jednostavan princip. U našoj današnjoj civilizaciji važi sasvim drugačiji princip. „Ja sam glavni“. „Ja sam car“. Taj stav i taj princip nije nikome doneo sreću. Isus kaže „...koji hoće da bude veći među vama, da vam služi.“ Pokušajmo da živimo po tom principu. Iskusimo sreću takvog života.

„Ne sudite da vam se ne sudi“ (Matej 7:1). Kada je Isus izgovorio ove reči, ljudi su gledali na svoja dostignuća, i uzimajući sebe za primer, osuđivali su one ljude, koji su u njihovim očima bili „nedorasli“

njihovom merilu. Na taj način su se u ljudima ugasila plemenita i uzvišena osećanja, i oni su postali sebične sudije i sitničave uhode. Uzmimo Isusa Hrista za merilo, a ne naša dostignuća. Promeniće se naš pogled na ljude oko nas.

„Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima: jer je to zakon i proroci.“ (Matej 7:12). Isus kaže da uvek činimo to što je dobro. Kada nas neko uvredi, započnimo pomirenje. Kada nas slabo plate na radnom mestu, da i dalje vredno i pošteno radimo. Ovo nije samo prazna fraza. Bog je praktično pokazao ovakvo načelo. Adam i Eva su sagrešili. Uvredili su Boga, pa ipak u Svetom Pismu čitamo izveštaj, kako je Bog u svojoj milosti potražio njih. Isus nije samo rekao da su ovo principi sreće. On je to i pokazao svojim životom.

„Nego, prvo tražite Carstvo Božije i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati.“ (Matej 6:33). Isus nas poziva, da postavimo neke prioritete u našim životima. Kaže „prvo tražite carstvo Božije i njegovu pravednost“. Poziva nas da nam Bog bude na prvom mestu u našim životima. To i nije baš lako u današnjem svetu punom prevare. Nikada nije baš bilo lako, jer su tokom istorije uvek bili u manjini ljudi koji su tražili „prvo Carstvo Božije i njegovu pravednost“. Ljudi u čijim srcima je Bog uspostavio carstvo Blagodati. Ti ljudi nisu bili zadovoljni ceremonijama i spoljašnjom formom. Oni su uvek težili nečem uzvišenom. Težili su za Božjim prisustvom u svojim srcima. Težili su ispunjenju Isusovog obećanja: „Ako me neko voli, držaće moje reči, i moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.“ (Jovan 14:23). Ovo Božje prisustvo u našim srcima je garancija pobede nad sotoninim kušanjima. „Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje.“ (Filipljanima 4:13).

Carstvo blagodati u našim srcima je uslov da nasledimo carstvo slave. Živimo u vremenu pred sam Isusov drugi dolazak. Isus će doći u višestrukoj slavi. „Jer ko se postidi mene i mojih reči, njega će se i Sin čovečiji postideti kad dođe u svojoj slavi i u slavi Oca i svetih anđela.“ (Luka 9:26). Tekst nam takođe otkriva kome će Isus Hristos

doneti spasenje. „Jer ko se postidi mene i mojih reči njega će se sin čovečiji postideti...“ Čega treba da se stidi jedan hrišćanin? Da se stidi svog poštenog života? Da se stidi što ljubi Boga svim srcem? Da se stidi što je sveta Božja Reč merilo i standard njegovog života? Hrišćanin zaista nema čega da se stidi.

Sveto pismo nas izveštava o dešavanjima na dan Hristovog drugog dolaska. Taj dan će doći veoma iznenada. Kada svet bude osećao najveću sigurnost, taj dan će nastupiti. „A Gospodnji dan će doći kao lopov noću, u koji će nebesa proći uz veliku buku, i elementi će se, užareni, raspasti, a zemlja i dela na njoj biće spaljeni.“ (2.Petrova 3:10). To će biti veoma strašno vreme. „Pošto će se to sve tako raspasti, kakvi vi trebate biti u svetom ponašanju i pobožnosti, dok očekujete i hitate ka dolasku dana Gospodnjeg, kada će se nebesa, zapaljena, raspasti i elementi, užareni, rastopiti!“ (2. Petrova 3:11-12). Biće to veoma teško vreme, ali za nas su najvažnije dve činjenice. Jedna je da će taj dan doći veoma iznenada, neočekivano. Druga je da taj dan treba da nas zatekne u svetom življenju i pobožnosti.

Kada nastupi taj dan, desiće se još nešto. „U jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti.“ (1. Korinćanima 15:52). Kada se pojavi Isus u toj velikoj slavi, pred Njegovom slavom će se ljudska tela pretvoriti u neraspadljivo telo. Međutim neće svako ljudsko telo da se pretvori u neraspadljivo telo. „Tog dana oni koje Gospod pobije ležaće od jednog kraja zemlje do drugog. Neće biti oplakani ni pokupljeni ni sahranjeni. Biće kao đubrivo po zemlji.“ (Jeremija 25:33)

Kao što možemo primetiti, prethodne dve teme se nadovezuju jedna na drugu i predstavljaju uvod u sledeću izjavu – **DA BUDE VOLJA TVOJA I NA ZEMLJI KAO NA NEBU!**

Dakle, Isus nas poziva na prioritet i stremljenje u želji da pre svega pripadnemo onom neopipljivom Carstvu milosti. Samim tim i da se fokusiramo u našim molitvama na Carstvo slave koje očekujemo

i u vidljivom obliku! Najpre to trebamo da tražimo, a sva „bogatstva“ ovoga sveta su TAŠTINA kako kaže mudri car Solomon! Knez ovoga sveta je sotona, i čovečanstvo u globalu se mora susresti sa svojevolumnim odabirom greha, da se pokaže kuda vodi zakon pohlepe, samoljublja, mržnje... Otud i odgovor na sva zla i nepravde kroz istoriju čovečanstva, sa vrhuncem u današnjem vremenu – koja dozvoljava Bog da se dese.

Naša je molitva da se nađemo među onima koji neće saviti svoja kolena pred knezom zla, i da po cenu patnje očekujemo i širimo vest o carstvu Božijem u slavi!

Dve grupe ljudi. Dve različite sudbine. U kojoj grupi želimo biti? Donesimo odluku sada, ovog trenutka, i zavapimo iskreno, iz sveg srca Bogu... da se sveti ime Tvoje, da dođe carstvo Tvoje...!

...da bude volja Tvoja i na zemlji kao na nebu...

Da li Božija volja zavisi od nas i naših molitvi? Da li mi ljudi možemo sprečiti ostvarivanje Božje volje? Bog je dao jednu jasnu izjavu u Svetom Pismu u vezi Njegove volje. „Setite se prošlosti davne, da sam ja Bog, da nema drugog Boga i da niko nije kao ja. Ja od početka javljam šta će na kraju biti, od davnina javljam ono što još nije bilo. Ja kažem: ‘Moja namera će se ostvariti i učiniću sve što želim.’“ (Isaija 46:9-10)

Ako će Bog sprovesti svoju volju do kraja, ima li smisla, da mi tražimo u molitvi: „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“?

Isus ne bi rekao da ovo tražimo u molitvi, da nema smisla tražiti „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“ Jedno pitanje će pomoći da nađemo odgovor. Gde sam ja u celoj priči? Bog je uspostavio plan spasenja, i On će sprovesti plan spasenja u delo. Pitanje je gde smo mi u celoj priči? Da li želimo da budemo među spasenima, ili ne? Ako smo siti ove doline suza, u kojoj živimo, i ako čeznemo za nečim boljim od ovoga, za nečim čistim i pravednim, onda je odgovor sva-

kako potvrđan u korist spasenja. Ako želimo biti spaseni, onda moramo činiti Božju volju. Isus je to jasno naglasio: „Blago i onima koji slušaju reč Božiju, i drže je.“ (Luka 11:28)

Dakle, ako mi u molitvi izgovaramo reči „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“, mi praktično izražavamo našu želju, da kao što sva bića na nebu ispunjavaju Božju volju, tako i mi želimo da činimo Božju volju. Ako mi izrazimo tu želju Bogu, On će svojim Duhom da nas vodi. „Nauči me tvoriti volju tvoju, jer si ti Bog moj; duh tvoj blagi neka me vodi po stazi pravoj.“ (Psalam 143:10).

Ovde se nameće jedno od najvažnijih pitanja. Odakle mogu znati šta je Božja volja? Božju volju možemo da pročitamo u Svetom Pismu. Čovek 21. veka obično za svoje telesno zdravlje plati lekara, a za svoje duhovno zdravlje plati popa, i šta oni kažu, to čovek 21. veka prihvata zdravo za gotovo. Tužna je istina da su duhovne vođe naroda poslednje osobe na svetu koje treba da pitamo za Božju volju. „Izgibe moj narod, jer je bez znanja; kad si ti odbacio znanje, i ja ću tebe odbaciti da mi ne vršiš službe svešteničke; kad si zaboravio Boga svojega, i ja ću zaboraviti sinove tvoje.“ (Osija 4:6). Bog je najviše ukora uputio baš duhovnim vođama naroda kroz celo Sveto Pismo. Da duhovne vođe zaista brinu o narodu, i da svi istražuju pismo, na svetu bi postojala samo jedna jedina religija. Zato je naša životna potreba da lično istražujemo Božju volju u Svetom Pismu. „Vi istražujte Pisma jer mislite da u njima imate večni život, a upravo ona svedoče o meni.“ (Jovan 5:39). Isus nam lično savetuje da čitamo Sveto Pismo. Od prve do poslednje stranice, Božja Reč nam predstavlja božanske principe po kojima treba da živimo. Božju volju možemo pročitati u deset Božjih zapovesti, gde On zapoveda da nemamo drugih bogova osim Njega. Da ne pravimo sebi likove rezane i ikone, da im se ne klanjamo i da im se ne molimo. Dalje, da ne uzimamo Njegovo sveto ime uzalud. Da svetkujemo dan od odmora, šabat ili subotu. Da poštujemo svoje roditelje. Da ne počinimo zločin ubistva. Da ne činimo preljubu. Da ne krademo. Da ne lažemo. Da ne poželimo ništa, što je tuđe. Ovo su

osnovni božanski principi.

Dolazimo do sledećeg pitanja. A zašto da činimo Božju volju? „Jer vam je potrebna istrajnost, da biste, kad izvršite Božju volju, primili ono što je obećano.“ (Jevrejima 10:36). Odgovor je veoma jasan. Ako budemo činili Božju volju, primi ćemo obećanje. Obećano spasenje i večni život. Nije dovoljno da izjavimo kako ljubimo Boga. Nije dovoljno da Mu se molimo. Naša dela treba da budu dokaz naše ljubavi prema Bogu. Isus je rekao: „Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima.“ (Matej 7:21).

Šta je zapravo Božja volja? Šta Bog želi da ostvari u našim životima? „Jer je ovo volja Božija, svetost vaša...“ (1. Solunjanima 4:3). Pismo naglašava da Bog želi da mi budemo sveti. Drugim rečima, da mi svoje živote posvetimo Bogu. Hrišćanin ne može sedeti na dve stolice. Ne može služiti malo Bogu, malo strastima, malo grehu. Hrišćanin je ili posvećen Bogu, ili nije hrišćanin. Dakle kada čitamo u Pismu „Jer je ovo volja Božija, svetost vaša...“ to praktično znači da se u potpunosti posvetimo Bogu. Da pređemo na Božju stranu. Biblijski izveštaji o duhovnom sunovratu cara Davida, ili Balama, svedoče o tome, da ljudi padaju u duhovni sunovrat, kada slede svoju, a ne Božju volju. Naša volja je naš najveći neprijatelj. Naša najveća potreba jeste, da pobedimo svoju volju. Da podredimo svoju volju Božjoj volji. To praktično i tražimo, dok izgovaramo reči „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“

Mnogi ljudi postavljaju pitanje: „Šta će mi život, ako ne smem imati svoju volju?“ Ovo pitanje se postavlja samo kada je reč o tome da treba da podredimo svoju volju Božjoj volji. Ne postavlja se ovo pitanje kada treba da podredimo svoju volju volji šefa na poslu. Na poslu ćemo se loše provesti, ako svoju volju ne podredimo šefovoj volji. To može da ugrozi našu egzistenciju pa moramo biti popustljivi. Ali da podredimo svoju volju Božjoj volji, to je već teže...

Čitajući Sveto Pismo vidimo kako Bog poštuje našu slobodnu volju. Adam i Eva su sami odlučili da prestupe Božju zapovest. Kaina je Bog upozorio da ne ubije svog brata, ali je Kain ipak činio svoju volju i postao prvi bratoubica. Bog nam je dao slobodnu volju. Poštuje naše odluke, ali nas i savetuje. „Danas za svedoke protiv vas uzimam nebesa i zemlju: stavio sam pred tebe život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Zato izaberi život da budeš živ i ti i tvoje potomstvo.“ (5. Mojsijeva 30:19). Isus je rekao: „Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.“ (Matej 7:13-14). On nam daje savet. Pred nas stavlja dva puta. Izbor prepušta nama. Poštuje našu slobodnu volju.

Bog je prilikom stvaranja volju podredio razumu. Potreba svakog čoveka jeste da uvidi kuda vode ti putevi koji su postavljeni pred nas. Moramo napraviti razliku između dobra i zla. Kada shvatimo kuda vodi jedan, a kuda vodi drugi put, tada treba da donesemo odluku. Naravno, naša odluka bi trebala da se zasniva na zdravom razumu. Na žalost, greh je upropastio mnogo toga, pa je i ovu relaciju razum-volja preokrenuo i dao prednost volji nad razumom. Čovek 21. veka ima veliki problem što ne razlikuje dobro i zlo. Najveći uzročnik tog problema je nepoznavanje Boga i Njegove pravde. Većina ljudi danas kaže da je svejedno kako služimo Bogu, samo da Mu služimo. To je pogrešno. Bog je u Svetom Pismu otkrio svoju volju. Takođe je otkrio svoju volju i u deset zapovesti. Kada je jedan mladić upitao Hrista: „Učitelju dobri, kakvo dobro da učinim da bih imao večni život?“ (Matej 19:16), Isus je dao konkretan odgovor: „Zašto me zoveš dobrim? Samo jedan – Bog – je dobar. Ali, ako hoćeš da uđeš u život, drži zapovesti.“ (Matej 19:17). Put ka spasenju vodi samo ako živimo po Božjim zapovestima.

Bog nas poziva na obnovu našeg uma, da bi mogli da vidimo jasnu razliku između dobra i zla, i da bi mogli doneti pravilnu odluku. „I ne dajte da vas i dalje oblikuje ovo doba, nego se preobrazite

obnavljanjem svog uma, da utvrdite šta je Božja volja – šta je dobro, ugodno i savršeno.“ (Rimljanima 12:2). Zapazimo redosled. Bog nas prvo poziva da se promenimo obnovljenjem našeg uma. Zašto je ovo prvi korak? Zato što je hrišćanstvo religija koja se zasniva na razumu, a ne na emocijama. Po čemu znamo da se hrišćanstvo zasniva na razumu? Iz Isusovih reči. „Učeci ih da sve drže što sam vam zapovedio.“ (Matej 28:20). Kada Isus govori o krštenju, on kaže: „Ko veruje i krsti se, biće spasen...“ (Marko 16:16). Vidimo redosled. Ko je naučen i veruje. Zbog toga nas Biblija prvo poziva na obnovljenje našeg uma, da bi smo mogli da spoznamo Božju ugodnu i savršenu volju, i da bi smo mogli doneti razumno odluku, i rekli: „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“

Apostol Pavle opisuje svoje stanje: „Jer sam sposoban da želim dobro, ali ne i da činim dobro.“ (Rimljanima 7:18). Ovo je ujedno problem celog čovečanstva. Kada slušamo poruku jevanđelja, kada čitamo Sveto Pismo, Božji Duh u nama budi želju da živimo u skladu sa Božjom voljom. Dakle, razumeli smo poruku, i imamo želju, ali ne znamo kako da ostvarimo život u Hristu. Odakle da počnemo. Ovo je iskustvo apostola Pavla, i ovo je iskustvo svakog čoveka koji želi da sledi Hrista. Nismo sposobni da živimo po načelima Svetog Pisma. Zašto? „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“ (Filipljanima 2:13). Kada želimo da činimo Božju volju, a nemamo snage da to sprovedemo u delo, tada samo Bog može da nam pomogne, da činimo Njegovu volju. I naša je životna potreba da sledimo Božju volju. Mi možemo činiti Božju volju ili svoju. Pošto je naša ljudska priroda grešna, pod uticajem naše volje mi činimo uglavnom greh.

„Zar ne znate da ako se nekome dajete u ropstvo i obavezujete na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate – bilo greha, koji vodi u smrt, bilo poslušnosti, koja vodi u pravednost?“ (Rimljanima 6:16). Imamo slobodnu volju. Sami odlučujemo da li želimo da budemo slugе greha ili poslušanja Božje volje. Božja volja je da mi budemo sveti, kao

što je i On svet. Zašto?

„To je dobro i ugodno u očima našeg Spasitelja, Boga, koji želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine.“ (1. Timoteju 2:3-4). Bog želi da svaki čovek bude spasan. To je Njegova volja. Da li će svaki čovek biti spasan? Na žalost, ne. Zašto? Gde je problem? „Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ (Jovan 3:16). Kao što vidimo iz teksta, Bog je i svog jedinorodnog Sina dao za spasenje ljudi. On je učinio sve sa svoje strane. Gde je onda problem? U nama, ljudima. Mi često imamo neke svoje puteve. Želimo da idemo našim prečicama. Ne vidimo kuda one vode. „Neki se put čoveku čini ispravnim, ali na kraju vodi u smrt.“ (Priče 14:12).

Pogledajmo zato, šta Isus govori o činjenju Božje volje. „Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca mogega koji je na nebesima.“ (Matej 7:21). Šta Isus govori? Nije dovoljno reći: „Gospode, Gospode“. Nije dovoljno izrecitovati molitvu „Oče naš“. Isus nam veoma jasno daje do znanja da će biti spasoni samo oni koji čine volju nebeskog Oca. Dakle, čovek, da bi bio hrišćanin, treba svojim intelektom da spozna Božju volju, zatim da donese odluku da li želi da sledi Božju volju, i na kraju da traži Božju pomoć u izvršavanju Božje volje.

Isus je rekao: „Jer, ko god izvršava volju moga Oca, koji je na nebesima, taj je moj brat, i sestra, i majka.“ (Matej 12:50). Setimo se uvodnih reči u molitvu. „Oče naš“. Isus je izgovorio ove reči. Prihvatio je nas ljude za svoju braću i sestre. Da li to znači da svaki čovek sa punim pravom može nazvati Boga svojim ocem? Ili to može činiti samo čovek koji izvršava Božju volju? Isus je bio veoma jasan. Njegov brat i sestra i mati čine volju nebeskog Oca.

Biblija nas poziva „da preostalo vreme u telu ne živimo po ljudskim željama nego po Božjoj volji.“ (1. Petrova 4:2). Mi ljudi često postavimo pitanje: Šta će reći ljudi? Na žalost samo mali broj ljudi

postavlja pitanje: Šta će reći Bog? Zato je važan ovaj poziv iz prve poslanice apostola Petra. Nemojmo više činiti ljudsku volju. Nemojmo se dodvoravati ljudima. Nemojmo slediti ljudska učenja. Sledimo samo Božju volju.

Teško je podrediti našu volju Božjoj volji. To je najteža bitka koju čovek mora da vodi tokom svog života. Najteže je pobediti sebe. Koliko je ta bitka teška, o tome svedoči Isusova molitva u Getsimaniji. On je tri puta ponovio istu molbu, i sva tri puta je svoju volju podredio Očevoj volji.

„Oče moj, ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša. Ali, neka ne bude moja volja, nego tvoja.“ (Matej 26:39) „Onda drugi put ode i pomoli se govoreći: 'Oče moj, ako nije moguće da me mimoiđe ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.'“ (Matej 26:42) „I on opet ode od njih i udalji se pa se treći put pomoli, izgovorivši iste reči.“ (Matej 26:44)

Isus je izlio svoje srce pred Oca, ali je ipak sve prepustio Očevoj volji. U tome je tajna Hristove pobede nad grehom. To je jedini put koji vodi do spasenja. Da li smo spremni da činimo Božju volju? Da li želimo da nas Bog vodi tim uskim putem do spasenja? Zavapimo Njemu iskreno, sa potpunim poverenjem, i tražimo: „...da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu...“

Primetimo da se i dalje kroz reči ove molitve provlači ista misao kao nit koja povezuje i prethodne rečenice u molitvi, svesnost da na Zemlji ne vlada Božija volja kao na nebu. Samim tim naša prioritarna želja je da dođe to Carstvo slave! Za sada, mi možemo biti „ambasadori“ Njegove volje i sijati u tami ovoga sveta...

Hleb naš potrebni daj nam danas

Molitva „Oče naš“ u sebi sadrži ukupno sedam traženja. Došli smo do četvrtog traženja, ili molbe: „Hleb naš potrebni daj nam danas...“ (Matej 6:11). Prva tri traženja su bila duhovne prirode, uz izražavanje naše želje da i na Zemlju dođe carstvo Božije, Njegova slava,

kao prioritet u molitvi, te samim tim i naše duhovno uzrastanje u tom cilju. U ovom, četvrtom traženju mi želimo da nam Bog obezbedi naš svakodnevni hleb.

O kakvom je ovde hlebu reč?

Mi trebamo hranu kako bismo preživeli. Međutim, trebamo li go-milati naše telesne potrebe? Isus je rekao da je svakome danu dosta njegovog zla... Niko ne može sa sigurnošću tvrditi svoje sutrašnje postojanje. Trebali bi se uzdati u Gospoda, i to iz dana u dan, u svim dobrima koja su neophodna za život, pogotovo u ovim kritičnim vremenima kada nije sigurna ekonomska situacija.

Da li smo razmišljali da se pored telesne hrane u ovoj molitvi misli i na duhovni hleb?

Isus je rekao: „Ne živi čovek samo od hleba, nego i od svake objave koja izlazi iz Božijih usta.“ (Matej 4:4). Isus kaže da je naša životna potreba i telesni i duhovni hleb. Našim telima je potreban telesni hleb, ali mi ljudi sastojimo se od dve komponente. „Gospod Bog je stvorio čoveka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdre dah života, i čovek je postao živa duša.“ (1. Mojsijeva 2:7). Naša komponenta koja je stvorena od zemaljskog praha treba da se hrani hranom koja nastaje iz zemlje. Pšenica, od koje se peče hleb, raste iz zemlje. A naša druga komponenta, koju je Bog udahnuo u čoveka, treba da se hrani duhovnim hlebom nebeskog porekla, to jest Božjom objavom. Isus je rekao da je naša životna potreba da se hranimo i telesnim i duhovnim hlebom. To je zakonitost održavanja balansa između dve komponente od kojih se sastoji svaki čovek. Opšte je poznato, da svetom dominiraju takozvane psihosomatske bolesti. One su posledica narušavanja ravnoteže između telesne i duhovne komponente ljudskog bića. Budući da psihosomatska oboljenja dominiraju svetom, možemo zaključiti da se mi ljudi ne pridržavamo ovog Isusovog uputstva.

Koliko obroka unosi prosečan čovek u svoj organizam dnevno? Doručak, ručak, večera. Većina ljudi još gricka ponešto između

obroka, pa to bude i više od tri. A koliko puta dnevno hranimo našu duhovnu komponentu? Kako glasi Isusova rečenica? „Ne živi čovek samo od hleba, nego i od svake objave koja izlazi iz Božijih usta.“ (Matej 4:4). Isus kaže da nam je potrebna i duhovna hrana koja se sastoji od Božje reči. Da li mi čitamo Sveto Pismo svakodnevno? Statistike su poražavajuće. Čovek 21. veka živi veoma brzim tempom života i tvrdi kako nema vremena za čitanje Svetog Pisma. Da li je tačna tvrdnja da u 21. veku nema vremena za čitanje Svetog Pisma? Još nije zabeležen slučaj da je neko ugrozio svoje zdravstveno stanje jer nije imao vremena da pojede svoja tri obroka dnevno. Svaki čovek nađe sebi vremena za obedovanje. Kako to da nemamo vremena za ishranu naše duhovne komponente? Da li možda provodimo puno vremena pred TV ekranima ili „ubijamo“ vreme uz video igre?

Posledica duhovne neuhranjenosti je disbalans između dve komponente od kojih smo stvoreni, i zato je čovek 21. veka veoma nervozan, zabrinut, naglo mu „puca film“, i umesto da dođe na izvor života, i da se leći na tom izvoru čitajući Sveto Pismo, on odlazi na druge izvore lažnog sjaja koji ga još više uništavaju. Posledica takvog stanja je porast kriminala i nasilja.

Na žalost u 21. veku se baš ne vodi računa o tome na koji način će neko zaraditi svoj svakodnevni hleb. Da li se danas svakodnevni hleb zarađuje poštenim radom, ili možda prevarom? I ovde su statistike poražavajuće. Nije jedinstven slučaj da su napadači ubili starca ili staricu i našli kod svoje žrtve 1000 dinara, pa i manje. Zar je toliko jeftin jedan ljudski život? Biblija kaže: „Nevolja i muka, to čeka svakog čoveka koji čini zlo.“ (Rimljanima 2:9). Da li se čovek 21. veka obazire na ove reči? Važno je jedino da ono veliko „ja“ bude na prvom mestu, a ostali neka se snalaze. I ovaj način razmišljanja je posledica duhovne neuhranjenosti.

Međutim, Bog nas kroz Sveto Pismo uči da naš svakodnevni hleb zarađujemo poštenim radom. Ako želimo da naša egzistencija bude praćena Božjim blagoslovom, potrebno je da pratimo Božja uputstva

u našem svakodnevnom životu. On nas uči da vodimo računa o ljudima oko nas, i da naša egzistencija ne bude zasnovana na oštećivanju drugih ljudi. Šta je bio zadatak Adama i Eve u rajskom vrtu? „Gospod Bog je uzeo čoveka i smestio ga u edenski vrt da ga obrađuje i da se brine o njemu.“ (1. Mojsijeva 2:15). Da rade, i da se ponašaju domaćinski. Danas, kada je kriza u svetu i kada su veoma niska primanja, mnogi ljudi kažu: „Ne može gazda toliko malo da me plati, koliko malo ja mogu da radim.“ Takođe mnogi zaposleni ne vode računa o sredstvima za rad, ne čuvaju mašine i alat, rasipaju sirovine, i kažu: „Ima gazda para, neka kupi novo.“ Bog nas uči da budemo dobri i savesni radnici, i da se ponašamo domaćinski na svom radnom mestu. „Daj sve od sebe da stekneš Božje priznanje, da budeš radnik koji nema čega da se stidi.“ (2. Timoteju 2:15). Bog nas poziva da budemo poštteni pred Njim. Svojim radom i domaćinskim ponašanjem na radnom mestu mi možemo da osramotimo ili da proslavimo Božje ime. Možda smo nezadovoljni sa nadoknadom za naš rad, ali nas Bog poziva da sve radimo od srca. „I sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu a ne kao ljudima“ (Kološanima 3:23). Naši poslodavci su zapravo indirektni poslodavci. Naš direktni poslodavac je sam Bog. Njegovom milošću možemo doći do posla. Zato treba da radimo od srca, kao Gospodu.

Drugi princip je zadovoljstvo. Da li smo mi ljudi zadovoljni? Uvek želimo još malo više. I kada dođemo do tog „malo više“, tada želimo još više. Da li nas to usrećuje? Starije generacije tvrde da su ljudi pre 50-60 godina bili siromašniji nego danas. Samo su dobrostojeća domaćinstva imala kupatilo. Centralno grejanje je bila misaona imenica. Telefon je postojao u mesnoj zajednici i u ambulanti. Danas je teško naći domaćinstvo bez kupatila i centralnog grejanja ili grejanja „na dugme“. Svaka kuća ima najmanje toliko telefona koliko ima članova domaćinstva. I da li smo srećniji što imamo takav komfor? Pitajmo starije ljude koji su iskusili i nemaštinu i ovaj luksuz. Oni tvrde da su bili srećniji pre 50-60 godina. Da li smo mi zadovoljni? I zašto nismo

zadovoljni? Šta nam nedostaje? „Nema sumnje, odanost Bogu i jeste izvor velikog dobitka kad je čovek zadovoljan onim što ima.“ (1. Timoteju 6:6). Nedostaje nam istinska pobožnost. Ne licemerna religija, nego istinska pobožnost. Ona koja se uči iz Božje objave.

Na žalost, mnogi ljudi prožive svoj život, odu u grob, a da tokom svog života uopšte ne otkriju pravi smisao života. O tome svedoče veoma česti slučajevi samoubistava. Ljudi ne nalaze zadovoljstvo ni u čemu. Imaju sva blaga ovoga sveta, pa opet okončaju svoje živote podižući ruke na sebe. Pravi smisao života je da zapravo živimo za druge. Na taj način možemo da iskusimo pravu sreću. Da nikome ne činimo zlo, da svima činimo dobro i da pomognemo ljudima koji su u potrebi. Ne u potrebi za putovanjem na Karibe, nego u istinskoj potrebi za svakodnevnim hlebom. „Koji je krao više da ne krade, nego neka vredno radi, čineći dobro svojim rukama, da ima šta dati onome ko je u oskudici.“ (Efescima 4:28).

Veoma je važno takođe, da zarađivanje svakodnevnog hleba ne pređe u osvajanje sveta, i da nam ne odvрати pažnju od važnijih stvari. „Šta vredi čoveku ako dobije ceo svet, a svom životu naudi? Šta čovek može dati u zamenu za svoj život?“ (Matej 16:26). Ima li smisla da steknemo velika blaga, a da nemamo svoj duhovni mir? Jurnjava za zemaljskim bogatstvom ne može nas ispuniti. „Jer je ljubav prema novcu koren svakog zla i zbog nje su neki odlutali od vere i naneli sebi mnoge patnje.“ (1. Timoteju 6:10). Time uništavamo sami sebe. Dolazimo u sukob sa dragim ljudima, koji nam postaju manje dragi, pa čak i nepoželjni zbog materijalnih stvari. Ima li to smisla? Radimo i samo radimo, i pri tome potpuno zaboravljamo na Boga. Ima li to smisla? Zastanimo malo i zapitajmo se, šta nam je najvažnije u životu? Šta stoji na prvom mestu u našim životima? Bog, moć, novac, slava... ili šta? Istinsku sreću možemo spoznati jedino ako na prvo mesto postavimo Boga. A tada možemo i da uživamo u plodovima našeg rada. „Uzalud rano ustajete, i do kasno sedite, i u mucu hleb jedete, jer on san daje voljenome svome.“ (Psalam 127:2). Pitanje je veoma

jasno. Šta nam vredi, ako samo radimo od jutra do sutra, a zapostavimo Boga? Ko može da izlije svoje blagoslove na nas? Samo Bog. Ko daje zdravlje, snagu i umeće za rad? „Nemoj u svom srcu reći: ‘Svojom snagom i silom svoje ruke stekao sam ovo bogatstvo.’ Pamti Gospoda, svog Boga, jer ti on daje snagu da stičeš bogatstvo, da bi se tako držao svog saveza za koji se zakleo tvojim praočevima, kao što se danas vidi.“ (5. Mojsijeva 8:17-18).

Psihosomatske bolesti su veoma rasprostranjene. Čovečanstvo pati od visokog krvnog pritiska. Otkuda visoki krvni pritisak? Nalazimo se u napetom stanju. A zašto smo napeti? Zato što ne konzumiramo duhovni hleb... I tu se sada nameće jedno veoma važno pitanje. Želimo li da živimo opušteno, bez jurnjave... jednostavno, da budemo srećni? Ako je odgovor potvrđan, donesimo odluku sada, dok čitamo ovaj tekst, da naša Biblija neće samo da skuplja prašinu na nekoj polici, nego da svakodnevno bude u našim rukama, i da je čitamo.

Biblija je neiscrpan izvor mudrosti. Kroz nju nam Bog govori. Možda nam se baš ne sviđa ako nas Bog ukori kroz Sveto Pismo, ali nam je svaka Božja reč na korist. Ona dolazi od našeg brižnog nebeskog Oca. Ona nam pruža utehu i mir. Istinski možemo biti srećni jedino ako svakodnevno konzumiramo taj duhovni hleb. Preporuka je iz ličnog iskustva. Što više čitamo Sveto pismo, njene stranice će nam biti sve milije i milije. „U srcu svome čuvam reč tvoju, da ti ne zgrešim.“ (Psalam 119:11). U suštini, ili će nas Sveto Pismo odvojiti od greha, ili će nas greh odvojiti od Svetog Pisma. Izbor je naš. Kroz svakodnevno upoznavanje, Bog će nam dati snage da se odupremo grehu.

Vernici u Bereju su proučavali Pismo, i o njima je zapisano sledeće: „Ti Judejci su imali plemenitiji stav od onih u Solunu, jer su svim srcem primili reč i svaki dan istraživali Pisma da vide je li to tako.“ (Dela 17:11). Tekst kaže da su oni svakodnevno istraživali Pismo i da su bili plemenitiji zbog toga. Proveravali su tačnost onoga što su čuli u Pismu. Svakodnevni duhovni hleb ili proučavanje Pisma će i nas

oplemeniti, a i zaštitice nas od lažnih učenja koja vode u propast.

Šta je zapravo suština proučavanja Božje Reči? Šta je zapravo Božja Reč i šta ona čini? „U početku beše Reč, i Reč beše kod Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku kod Boga.“ (Jovan 1:1-2). Ovde čitamo o Reči, koja je u početku bila kod Boga. „I Reč je postala telo i prebivala je među nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedino-rođenog od Oca, punu blagodati i istine.“ (Jovan 1:14). Dalji tekst nam otkriva da je Reč postala telo, i da je Reč zapravo Isus Hristos. Uporedimo ovo sa Isusovim rečima. „Posveti ih istinom. Tvoja reč je istina.“ (Jovan 17:17) Dakle, postoji pisana Božja Reč, Sveto Pismo. Takođe je tu i živa Božja Reč, Isus Hristos. Isus je rekao: „Vi istražujte Pisma jer mislite da u njima imate večni život, a upravo ona svedoče o meni.“ (Jovan 5:39). Pisana reč svedoči za živu Reč. Živa Reč je naš spasitelj Isus Hristos. Našu fizičku glad može da utoli hrana, ali našu duhovnu glad može da utoli samo hleb života. „A Isus im reče: 'Ja sam hleb života: koji meni dolazi neće ogladneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti.'“ (Jovan 6:35) Isus kaže da je On hleb života. On je za vreme svog zemaljskog života ostavio primer kako treba da živimo mi, hrišćani. Iz ovoga proizilazi jedan veoma važan princip. Svaki hrišćanin je hrišćanin samo u tolikoj meri uolikoj meri njegovo ponašanje, reči, karakter, držanje i ophođenje prema drugima odslikava Isusa Hrista.

Približava se vreme Hristovog drugog dolaska. Tom prilikom će jedina spasonosna vrednost biti hristoliki karakter u nama. Tradicija, prazne ceremonije... ništa od toga neće imati nikakvu vrednost. Samo hrišćanski karakter.

Ostaju nam neka pitanja za kraj. Koliko često smo do sada konzumirali duhovni hleb? Ovo nije ukoravanje. Možda nam i nije bilo poznato šta zapravo govori ova molba iz molitve „Oče naš“ u vezi svakodnevnog hleba. Da li smo posle ovog proučavanja dobili želju da svakodnevno čitamo Sveto Pismo? Bog nam savetuje da to činimo. To je ključ pobede nad grehom. To je ključ spasenja.

I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim

Ovo je peta molba u molitvi „Oče naš“. Tražimo oprost naših greha. Ova molitva se u današnjem hrišćanstvu najviše izgovara, ali ljudi veoma često i ne razmišljaju o težini izgovorenih reči. Prvo i osnovno pitanje jeste da li ovom molbom možemo tražiti od Boga da na nas izlije prokletstvo umesto blagoslova? Odgovor je DA!

Da bi brzo uvideli težinu izgovorenih reči, izmienićemo neke reči u ovoj molbi. „I oprostite nam dugove naše kao što bih ja mog komšiju zadavio“. Da li izgovaramo ovu molitvu sa mržnjom prema bližnjima u srcu? Ako je odgovor potvrđan, onda smo već tražili da nam Bog oprostite naše grehe istom merom kao što bi mi zadavili komšiju. Ni jednu molbu iz molitve Isus nije objasnio, samo je izgovorio, ali ovu molbu On objašnjava odmah posle izgovorene molitve. „Jer, ako ljudima oprostite njihove greške, onda će i vama oprostiti vaš nebeski Otac. Ali, ako vi ne oprostite ljudima, onda ni vaš Otac neće oprostiti vaše greške.“ (Matej 6:14-15). Ovo je zaista veoma jasno objašnjeno.

Sledeće pitanje je da li ja prvo treba da oprostim svom bližnjem ili prvo treba da tražim od Boga da mi On oprostite moje grehe?

Kada se molimo Bogu, mi zapravo izlazimo pred Njegovo sveto lice. Isus nam je dao veoma jasno uputstvo šta treba da uradimo kada izlazimo pred Božje lice. „Ako, dakle, prinosiš dar na žrtvenik pa se setiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi svoj dar pred žrtvenikom pa otiđi i prvo se pomiri sa svojim bratom, a onda se vrati i prinesi svoj dar.“ (Matej 5:23-24). Božja volja je, dakle, da se pomirimo sa svim ljudima oko nas pre nego što izađemo pred Njegovo sveto lice na molitvu. A mi naravno želimo da činimo Njegovu volju, jer smo tražili u molitvi: „Da bude volja Tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji“.

Tako mi praštamo ljudima koji su nas uvredili ali postoji i druga situacija. Događa se i da mi uvredimo naše bližnje. Pitanje je da li je dovoljno da se izvinimo svom bližnjem za uvredu, ili treba i od Boga da tražimo da nam oprostite što smo vređali našeg bližnjeg? „Jer ovako

kaže Gospod nad vojskama, koji me, nakon što se proslavio, poslao k narodima koji su vas oplenili: 'Ko vas dira, dira zenicu oka moga.'" (Zaharija 2:8). Tekst nas jasno upozorava, da ako diramo našeg bližnjeg, diramo Boga u zenicu oka. Takođe ne smemo ni izrabljivati i tlačiti druge ljude. „Ko se ruga siromahu, sramoti Tvorca njegovog. Ko se raduje tuđoj nesreći, ne ostaje bez kazne.“ (Priče 17:5). Kad god nanesimo bol bilo kom ljudskom biću, naša je obaveza da se izvinimo i tom čoveku i samom Bogu.

Naša grešna priroda diktira nam da ne praštamo. Ista ta grešna priroda ne dozvoljava nam da priznamo svoje grehe i da jednostavno kažemo „oprosti“. Reč od samo sedam slova, a tako se teško izgovara.

Sledeće pitanje je koliko puta treba oprostiti?

Jevreji su takođe imali isti problem. Nisu praštali. Fariseji su učili narod da svaki čovek ima obavezu da tri puta dnevno prašta. Apostol Petar je hteo da ispadne „velikodušan“ u Hristovim očima, i postavio je pitanje: „Gospode, koliko puta može moj brat da zgreši protiv mene, a ja da mu oprostim? Do sedam puta?“ (Matej 18:21). Petrova velikodušnost je išla do sedam praštanja. Isusov odgovor je bio iznenađujući. „'Kažem ti,' reče mu Isus, 'ne sedam, nego sedamdeset i sedam puta!'“ (Matej 18:22). Ovaj izraz predstavlja neiscrpnost oprostjenja, da to nije stvar brojanja.

Dakle, naša je obaveza, da svakome praštamo do kraja vremena milosti koje je Bog dao ovoj civilizaciji, a koje u Bibliji nije vremenski definisano. Kad istekne vreme milosti, na zemlju će pasti sedam poslednjih zala. Tada više niko neće moći da se obrati Bogu, jer je milost istekla. Do tada moramo praštati svojim bližnjima i graditi mir sa svima. To je uslov da Bog oprostima nama. Dakle, Božje praštanje zavisi direktno i od nas.

Deca praštaju veoma brzo, ali mi odrasli to činimo veoma teško. Zato nam Hrist veoma jasno upozorenje. „Istinu vam kažem: ako se ne obratite i ne postanete kao deca, nećete ući u Carstvo nebesko. Ko se ponizi kao ovo dete, najveći je u Carstvu nebeskom.“ (Matej

18:3,4).

Zaista treba da se zamislimo nad ovim životnim principima nebeskog porekla, ima li smisla izgovarati molitvu „Oče naš“ bez da tu molitvu pretvorimo u naš životni princip. Koliko vredi moja molitva u Božjim očima ako ja ne primenjujem u praksi ovaj životni princip?

Do kada mogu ja kao čovek da odlažem praštanje svom bližnjem? Ovo je pitanje našeg spasenja. Isus je jasno rekao da ne izlazimo pred Božje lice dok ne sredimo razmirice sa svojim bližnjima. Kada je taj rok posle kojeg ne smem odlagati izmirenje i praštanje? Rok je sada. Danas postoje razni savremeni vidovi komunikacije i možemo nekog nazvati telefonom i srediti razmirice putem telefona. Izvadimo aparat iz džepa, tamo gde se upravo nalazimo, i obavimo jedan važan razgovor. Da bi moji gresi bili oprošteni, ja moram prethodno oprostiti mojim bližnjima. To mogu da učinim dok sam živ. Živimo u sadašnjosti. Budućnost nije naša. Ne znamo vreme kada ćemo završiti svoj životni put na zemlji. Kada se naš život ugasi više nemamo vremena da tražimo od Boga da oprost naše grehe. Nepriznati i neoprosteni gresi mogli bi nam uskratiti dar spasenja. Zbog toga treba da se pomirimo sa našim bližnjima danas, dok imamo prilike za to. I to moramo učiniti čistoga srca, puni ljubavi. Prave, Božje ljubavi.

Kakva je ta prava ljubav? „Ljubav dugo trpi i srdačna je. Ljubav nije zavidna, ne hvali se, ne uzvisuje se, ne ponaša se nepristojno, ne gleda svoju korist, nije razdražljiva, ne pamti zlo. Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve podnosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi.“ (1. Korinćanima 13:4-7). Prava ljubav ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu. Ona prašta. Koliko smo udaljeni od te prave ljubavi? Kada nas neko uvredi koliko puta vrebamo priliku da uzvratimo najmanje istom merom, a ako je moguće i većom?

Čest je slučaj da dve osobe započnu prepirku da svaka sledeća izjava u dijalogu biva sve glasnija. Čovek koji više zaista je u teškom duhovnom stanju. Potrebna mu je pomoć. Druga strana bi trebala da

mu pomogne, tako što će spustiti ton. Naša je sveta obaveza da pomognemo ljudima oko nas, da dobiju svoj unutrašnji mir.

Ova molba u molitvi „Oče naš“ zadire duboko u naše živote. Za svađu je potrebno dvoje. Ako se posvađamo sa nekim, šta je razlog tome? To što nismo praktično primenili biblijski princip. U Bibliji nalazimo praktične savete za naše živote: „Nego ako je tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga, ako je žedan, daj mu da pije.“ (Rimljanima 12:20).

Ne treba čekati priliku da oprostimo nekome za uvrede, nego treba da mu oprostimo tog trenutka kada nas vređa. Čovek koji vređa druge je u teškom duhovnom stanju i potrebna mu je naša pomoć. Zbog toga nije dovoljno da izgovaramo molitvu „Oče naš“, nego da tu molitvu praktikujemo u našem životu.

Kada su Adam i Eva pali u greh, oni su uvredili Boga. Bili su neposlušni svom nebeskom Ocu. Uprkos uvredi, Bog je u svojoj milosti potražio Adama i Evu i obećao im je dolazak Spasitelja. Bog kao uvređena strana traži grešnog čoveka i daje svog jedinorodnog Sina za otkup čovečanstva iz ropstva greha. Isus je učio narod da bude plemenit i da živi po principima molitve „Oče naš“. Nije samo propovedaao to kao teoriju, nego je i sam živio po tim principima i služio je ličnim primerom. Dok je visio, prikovan na krst, i dok su mu se rugali otpali sveštenici i zavedeni narod, On se molio za te ljude. „Oče, oprostite im, jer ne znaju šta čine.“ (Luka 23:34). Ova Hristova molitva nije zabeležena u Svetom Pismu da bi mi dva milenijuma kasnije znali za tu izjavu. Ona nas poziva da i mi poput našeg Spasitelja činimo isto. Pomozimo ljudima koji nas vređaju i koji nam žele zlo. Oprostimo im svim srcem, jer su u teškom duhovnom stanju. Ne znaju šta čine.

Po kojoj osnovi mi želimo da Bog oprostimo naše grehe ako mi ne praštamo našim bližnjima? Hrist je mučen i poslat u smrt zbog naših greha. On je platio za nas. Kolika je bila ta cena? „Onoga koji nije znao greha, učini grehom nas radi, da mi postanemo pravda Božija u njemu.“ (2. Korinćanima 5:21). Bog je Hrista načinio grehom zbog nas. Mi ljudi nikada nećemo znati šta je Hrist preživeo u svojoj agoniji na

krstu golgote. Najteže Mu je bilo kada je Otac okrenuo svoje lice od Njega. Ostao je sam. Šta je Isus rekao na krstu? „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“ (Matej 27:46). Šta je Hrista odvojilo od Oca na krstu golgote? NAŠI GRESI! On je preuzeo na sebe naše grehe. Mi nismo u stanju da platimo naš dug. Jedino rešenje je bilo da Isus preuzme na sebe naše grehe, i da on plati naše dugove. Nijedan čovek na zemlji to ne može učiniti.

„Jer znate da niste nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, izbačeni od svog ispraznog načina života koji ste nasledili od svojih praočeva, nego dragocenom Hristovom krvlju, koja je poput krvi nevinog i čistog jagnjeta.“ (1. Petrova 1:18-19). Samo Hristova krv može da opere naše grehe. Da li verujemo mi ovo? Ako verujemo, onda priznajmo Bogu sve naše grehe i tražimo oprostaj. Uzalud idemo kod ljudi na ispovest i njima priznajemo naše grehe. Jedino našem nebeskom Ocu treba da zavapimo „Oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.“ (Matej 6:12)

Mi imamo mogućnost da prihvatimo Hristovu žrtvu i da oprostimo našim bližnjima i da tražimo oprost naših greha. Ipak, mi ljudi nekako teško činimo to. Nekako nam je lepše kada uzvratimo onako „pošteno“ sa kamatom na uvredu. Šta govori takav naš postupak? Da nismo prihvatili Hristovu žrtvu. Ali ako prihvatimo Hristovu žrtvu, bićemo u stanju da oprostimo našim bližnjima, i Bog će oprostiti nama. Ako ne praštamo drugima, sami sebi činimo zlo. „Ko god mrzi svog brata, ubica je, a vi znate da ni u jednom ubici večni život ne ostaje.“ (1. Jovanova 3:15). Koliko „ubica“ hoda slobodno ulicama? Sudovi ih neće procesuirati. Drugim rečima, s čime Biblija izjednačava mržnju? Sa ubistvom. Ako mrzim svog bližnjeg, Božja Reč kaže da sam ubica. Nije li ti strašno?

Sledeće pitanje jeste, imamo li prava da uskratimo oprostjenje greha našim bližnjima?

Recimo da nas poseti neko ko nas je uvredio i moli nas da mu oprostimo. Bilo je slučajeva da je odbijena ta molba, jer je uvređeni

rekao da molba za oprostaj nije bila iskrena. Mi ljudi vidimo ono što je spolja, ali srca čita samo Bog. Zato je naša dužnost da iskreno svim srcem oprostimo našim bližnjima. Nemamo prava da ispitujemo nečije pobude, jer nismo kompetentni za to.

Da li je nemoguće zaboraviti na zlo? Bilo je izjava tipa. „Oprostiću, ali neću zaboraviti.“ Ovo je teška izjava. Na žalost mnogi ljudi ne razumeju sledeći tekst iz Svetog Pisma: „Ponovo će nam se smilovati, pogaziće naše prestupe. Sve njihove grehe bacićeš u morske dubine.“ (Mihej 7:19). Ovaj tekst nam govori da Bog naša bezakonja baca u dubine morske. Ne zaboravlja, jer je Bog, i nije zaboravan, ali ih baca u dubine morske. Šta to znači? „A ako se onaj ko je zao odvrati od svih svojih greha koje je počinio i počne se držati svih mojih odredaba i postupati po pravdi i pravednosti, ostaće živ. Neće umreti. Svi prestupi koje je počinio biće mu zaboravljeni. Zbog toga što čini ono što je pravedno, ostaće živ.“ (Ezekijel 18:21-22). Bog nam poručuje da ako se obratimo i činimo Njegovu volju, On nam nikada više neće spomenuti naša bezakonja. Ali tekst ide dalje. „Kad se pravednik odvrati od svoje pravednosti i počne da čini nepravdu, pa onda živi čineći sve gadosti koje čini onaj ko je zao, zaboraviće se sva pravedna dela njegova. Zbog nevernosti koju je pokazao i zbog greha koji je počinio, zbog njih će umreti.“ (Ezekijel 18:24). Vрати li se pravednik na nepravdu, odgovaraće Bogu za svaki svoj greh.

Bog ne traži od nas da zaboravimo, nego da oprostimo. Sada treba da se zapitamo da li smo mi oprostili našim bližnjima sve? Šta dokazuje da smo oprostili svojim bližnjima onako iskreno? Na primer, ako me komšija povredi 15 puta, i ja mu uvek oprostim, šta dokazuje da sam mu oprostio od sveg srca? Kada me povredi šesnaesti put, ne počinjem da mu nabrajam onih prethodnih 15 slučajeva. To je dokaz.

Hrist nas uči kroz molitvu „Oče naš“ da oprostimo svojim bližnjima da bi i On oprostio nama. Ne traži od nas da zaboravimo, nego da iskreno oprostimo.

Sledeće pitanje je koga je lakše voleti? Koga vidimo ili koga ne

vidimo? „Ako neko kaže: 'Ja volim Boga,' a mrzi svog brata, lažljivac je. Jer ko ne voli svog brata, koga vidi, ne može voleti Boga, koga ne vidi.“ (1. Jovanova 4:20). Neki ljudi kažu: Ja Boga volim, i daću i život za Njega, ali ovaj moj komšija... najradije bih ga zadavio. Ovakva izjava je kontradiktorna Božjoj reči. Kako onda možemo znati da li volimo Boga? Tekst nam govori „...jer ko ne voli svog brata, koga vidi, ne može voleti Boga, koga ne vidi?“ (1. Jovanova 4:20).

Dakle, pokazatelj naše ljubavi prema Bogu je naša ljubav prema bližnjima. To nam govori Sveto Pismo.

Ova molba iz molitve „Oče naš“ nas uči da volimo i Boga i ljude oko nas. „I ovu zapovest imamo od njega: onaj ko voli Boga treba da voli i svog brata.“ (1. Jovanova 4:21). Dve ljubavi idu zajedno, ruku pod ruku. Ne možemo ih razdvajati.

Pokušajmo u našim životima da na ljude koji su nas povredili gledamo kao na naše bližnje, za koje je Isus dao svoj život na krstu. Ne gledajmo u njima beznadežne slučajeve, nego potencijal, koji je Hrist video dok je bio prikovan na krst. Možda je neko najgori razbojnik, ali Hrist oplemenjuje srca ljudi. Gledajmo dakle u našim bližnjima potencijal, šta mogu oni postati ako ih upoznamo sa Hristom. Naša ljubav i strpljenje mogu te ljude dovesti Hristu. U Hristu i ti ljudi mogu da budu spaseni. Kad nam je teško da oprostimo našim bližnjima, pokušajmo da izbrojimo koliko puta smo mi naneli bol našem nebeskom Ocu. Sama činjenica da smo još uvek živi dokazuje da Bog dugo trpi. On nas još uvek trpi sa svim našim karakternim manama. Nismo li mi dužni da pokažemo isto takvo strpljenje prema našim bližnjima? U molitvi tražimo da nam Bog oprostí istom merom kako mi praštamo. Da li želimo biti istinski srećni u životu? Kako da to postignemo? Prihvatimo ove divne istine Svetog Pisma, i praštajmo našim bližnjima svim našim srcem i bićem. Bog će nam pomoći u tome, i ako nemamo snage za to danas, tražimo u molitvi od Boga da nam On da snage, i On će učiniti, jedino je uz Njegovu pomoć to i moguće učiniti, iz pravih motiva, iz istinske ljubavi.

I ne uvedi nas u iskušenje...

U nastavku proučavanja molitve Oče naš, govorićemo o iskušenju. Ova molba nas navodi na duboko razmišljanje. Godinama smo izgovarali reči napamet, i uvek tokom molitve izgovaramo molbu „i ne uvedi nas u iskušenje...“ Zar je moguće da nas naš nebeski Otac navodi na iskušenje? Ova molba je zaista vredna pažnje.

Postavlja se pitanje da li nas Bog navodi u iskušenje? Biblija izričito piše da Bog nikoga ne iskušava. „Kad je u kušnji, neka niko ne govori: 'Bog me iskušava.' Jer se Bog ne može iskušavati zlim stvarima niti on ikoga zlom iskušava.“ (Jakov 1:13). Dakle, Bog ne kuša nikoga. Odakle dolaze iskušenja, i zašto? Šta je cilj tih iskušenja? Isus je bio kušan. „Onda Duh odvede Isusa u pustinju da ga đavo iskuša.“ (Matej 4:1). Isusa je iskušavao đavo. A ko iskušava nas?

U knjizi o Jovu je zabeležen jedan izveštaj o okupljanju pred Božjim prestolom. „Došao je dan kada su sinovi Božji stali pred Gospoda, a među njih je došao i Sotona.“ (Jov 1:6). Na tom okupljanju je Bog započeo razgovor sa Sotonom. „Gospod je tada upitao Sotonu: 'Odakle dolaziš?' A Sotona odgovori Gospodu: 'Prolazio sam zemljom i obilazio je.' Gospod reče Sotoni: 'Jesi li zapazio mog slugu Jova? Nema na zemlji takvog kao što je on – čovek dobar i pravedan, koji se boji Boga i kloni se zla.'“ (Jov 1:7-8). Sotona je naravno iskoristio priliku za svoje destruktivno delovanje, i počeo je da opada Jova. „Zar se Jov uzalud boji Boga? Zar nisi ogradio njega i njegovu kuću i sve što ima svuda naokolo? Blagoslovio si delo njegovih ruku i njegova stoka se umnožila na zemlji. Ali, molim te, pruži ruku i dotakni se svega što ima, i videćeš da će te u lice prokleti.“ (Jov 1:9-11). Ovaj izveštaj nije zapisan u Svetom Pismu tek tako, kao istorijski izveštaj. On je zapisan da bude svima nama na nauk, jer iz ovog izveštaja vidimo kako nas Sotona optužuje pred Bogom da nismo iskreni hrišćani, i da Sotona traži od Boga određenu vrstu testa nad ljudima. Sotonin cilj je da oslabi našu veru, da nas odvoji od Boga i u nama stvori sumnju u Božju

dobrotu i milost, kako bismo postali otvoreni Božji neprijatelji, pristalice satanizma.

Mojsije je nadahnut Svetim Duhom Božjim napisao knjigu o Jovu, i započeo je rečima: „U zemlji Uzu živio je jedan čovek koji se zvao Jov. Taj čovek je bio bezazlen i pravedan, bojao se Boga i klonio se zla.“ (Jov 1:1). Iako su u ovom stihu o Jovu zabeležene četiri veoma pozitivne karakteristike, Bog je dao svoju dozvolu Sotoni da iskuša Jova. „Tada Gospod reče Sotoni: 'Evo, sve što ima u tvojim je rukama. Samo na njega ne diži ruku!'“ (Jov 1:12). Tekst nam takođe govori da je Bog postavio granicu do koje Sotona može da deluje. U knjizi o Jovu čitamo kako je Jov izgubio prvo svoj imetak, zatim svoju decu, pa svoje zdravlje, i konačno, dok je sedeo skrhan bolom, njegova supruga mu je rekla: „Zar si još postojan u svojoj dobroti? Prokuni Boga, pa umri!“ (Jov 2:9). Jov je ostao veran Bogu do kraja. Iz ove probe je Jov izašao kao pobednik, bogatiji za jedno ogromno iskustvo. Jov je pre ovog iskušenja slušao o Bogu, a kada je video Božje brižno vođstvo u najtežim trenucima svog života, za njega je to bilo takvo iskustvo da je izjavio: „Uho je moje slušalo o tebi, ali sada te i oko moje vidi.“ (Jov 42:5).

Sotona je iskušavao i Hrista, a tražio je da iskuša i učenike. „I Gospod reče: 'Simone, Simone, evo Sotona traži da vas rešeta kao pšenicu.'“ (Luka 22:31). Sotona iskušava i nas.

Zašto Bog dozvoljava ta kušanja?

„Smatrajte da se zaista imate čemu radovati, braćo moja, kad se nađete u raznim kušnjama, znajući da kušanje vaše vere izgrađuje u vama istrajnost. A istrajnost neka dovrši svoje delo, da budete savršeni i potpuni, bez ikakvog nedostatka.“ (Jakov 1:2-4). Ova kušanja su jedna proba naše postojanosti. Sa njima stičemo novo iskustvo sa Bogom, jer nas On izbavlja, naša vera raste, i naš karakter se popravljaju. Na taj način jača naše poverenje u Boga. Tako nas Bog priprema za spasenje. „Srećan je čovek koji istraje u kušnji, jer kad bude prokušan, primiće nagradu – život koji je Gospod obećao onima koji ga vole.“

(Jakov 1:12)

Da li je iskušenje greh?

„Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saoseća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgrešio.“ (Jevrejima 4:15). Isus je takođe bio kušan, ali nikada nije sagrešio. Dakle, iskušenje nije greh. Ili možda mi ljudi činimo greh, kada padnemo u iskušenje? „Nego svakoga iskušava njegova želja tako što ga vuče i mami. Zatim želja, kada je začeta, rađa greh, a greh, kad se učini, donosi smrt.“ (Jakov 1:14-15). Čitali smo malopre da je Isus takođe bio kušan, ali nije sagrešio. To znači da i mi možemo da se odupremo svakom iskušenju. „Sve mogu kroz Hrista koji mi daje snagu.“ (Filipljanima 4:13).

Šta dakle tražimo od Boga u molitvi „Oče naš“ kada kažemo: „...i ne uvedi nas u iskušenje...“? Tražimo snagu, da možemo savladati to iskušenje.

Isus je rekao: „A ovo je život večni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3). U procesu upoznavanja Boga postoje različiti stepeni poznanstva. Neki ljudi čuju o Bogu. Neki ljudi čitaju Sveto Pismo, imaju pozamašno znanje o Bogu i Božjoj volji. Sledeći stepen poznanstva je kada čovek prihvati to što Sveto Pismo piše. Ipak ni to nije dovoljno. Najvažniji stepen upoznavanja Boga jeste kada čovek sve što čita u Svetom Pismu počne da primenjuje u svom praktičnom životu. To nije samo teoretsko znanje, nego praksa. Životna potreba svakog čoveka jeste da kroz ove faze dođe do praktičnog poznanstva sa Bogom. Tada čovek uviđa da nema čega da se plaši, jer ako čini Božju volju Bog će ga sačuvati od zla. Na taj način jača poverenje u Boga, i čovekova vera raste kroz praktično iskustvo. Nijedno Božje dete neće biti sačuvano od životnih proba.

Iz svakog iskušenja izlazimo ojačani novim iskustvom, a ponekad i sa razotkrivenim karakternim manama.

Ta iskušenja i nama i našim bližnjima otkrivaju naš pravi karakter. Ono što svaki čovek sa manje ili više uspeha skriva iza „fasade“.

Česta je praksa da su ljudi ta oruđa preko kojih dolazi iskušenje. Bog naročito dozvoljava probe u životima ljudi koji se deklariraju da su Božja deca, da bi se video njihov pravi karakter. Životne probe skidaju maske. Maske lakše padaju kada naiđe nevolja, nego kada sve teče glatko, po planu.

Kad naiđe iskušenje, to jest kada nam sotona ubaci neku grešnu misao u naš um, tada treba da donesemo odluku. Da li ćemo tu misao „negovati“ u našem umu, ili ćemo je odbaciti? Odluka je naša, a na našu molbu Bog nam daje moć da odbacimo tu misao.

Prilikom svakog iskušenja postoje i neki mehanizmi, koji nas drže pod kontrolom, pa na taj način mi ne sprovodimo naše misli u delo. Na primer, ako bih najradije pljunuo komšiji u lice, neću to uraditi, jer će ljudi koji to vide loše misliti o meni. Ili bih možda udario komšiju toljagom u glavu, ali zbog toga mogu završiti u zatvoru. Kada ustuknemo pred ovim mehanizmima, mi ostajemo licemeri i prestupnici Božjeg zakona. Nismo pljunuli komšiji u lice, nismo ga udarili, ipak smo krivi pred Božjim zakonom. Bog nam neće suditi samo po našim delima, nego i po našim namerama i mislima. „Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštija je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca.“ (Jevrejima 4:12).

Martin Luter, jedan od velikana Reformacije i protestantizma, dao nam je primer, tj. simboličnu sliku kako postupati u trenucima iskušenja. Rekao je (parafraziramo), da su iskušenja kao ptice koje nam lete iznad glave, ne možemo im zabraniti da lete, ali im možemo zabraniti da naprave gnezdo na našoj glavi.

Postoje i iskušenja kada nam sotona ubaci neku grešnu misao u naš um, i mi negujemo tu misao, razmišljamo o nekom „slatkom grehu“. Niko oko nas ne primećuje ništa. Mi i dalje uživamo ugled u društvu, jer su naša dela pravedna, ali smo u mislima možda preljubočinci. To nas može koštati spasenja. „Jer će Bog izneti svako delo na sud, i sve što je skriveno, bilo dobro ili zlo.“ (Propovednik 12:14).

Zbog toga je važno da u trenutku nailaska grešnih misli zatražimo od Boga snagu da se tim mislima odupremo. Da Bog stane na put tim mislima.

Velika borba između Hrista i Sotone ne vodi se za naša tela, nego za naše umove. Mi pripadamo ili Hristu ili Sotoni, zavisno od toga kome od njih dvojice pripada naš um. Ako dozvolimo da Bog u nama, u našim umovima, formira svoje carstvo blagodati, i da u nama izgradi hristoliki karakter, koji se gnuša na greh, bićemo spaseni. Ali ako naš um podredimo sotoni, to će nas koštati spasenja. Zbog toga je važno da izađemo iz svakog iskušenja kao pobednici. Da pobedimo ne samo javne grehe nego i tajne. „A ko će svoje greške uvideti? Od greha kojih nisam svestan, očisti me.“ (Psalam 19:12).

Apostol Pavle je zabeležio jedan veoma ohrabrujući tekst u vezi naših iskušenja. „Nije vas zadesilo drugo iskušenje osim onoga koje je uobičajeno za ljude. Ali Bog je veran, i neće dozvoliti da budete iskušani više nego što možete podneti, nego će stvoriti izlaz kad dođe iskušenje, da možete izdržati.“ (1. Korinćanima 10:13).

U ovom tekstu vidimo da Bog neće dozvoliti da naše iskušenje bude veće nego što bi mogli podneti, da Bog izvodi sve na dobro, i da nam Bog daje snagu da izdržimo teret iskušenja. Sotona nas optužuje pred Bogom. „Sada je nastalo spasenje i moć i carstvo našeg Boga i vlast njegovog Hrista, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je dan i noć optuživao pred našim Bogom!“ (Otkrivenje 12:10). Ipak postoje situacije kada Sotona uspeva da navede ljude da opadaju svoje bližnje. Tada ljudi postaju sotonina oruđa. To znači da svaki čovek ima dva velika neprijatelja. Jedan je Sotona, koji ga optužuje pred Bogom, a drugi je on sam. Čuveno veliko „ja“. Da bi mogli naslediti Božje carstvo, moramo pobediti i Sotonu i sebe. Sami ne možemo to uraditi. Tu našu bitku može voditi samo Bog. Zato tražimo od Njega Svetog duha, snagu, mudrost i razum, da uvidimo naše stvarno duhovno stanje, da bi mogli ići putem pobede.

Apostol Pavle u poslanici Rimljanima u sedmom poglavlju, skoro

kroz celo poglavlje govori o svojoj ličnoj borbi. Na kraju poglavlja je kulminacija. „Neka je hvala Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda! Ja, dakle, umom robujem Božjem zakonu, a telom zakonu greha.“ (Rimljanima 7:25).

Ko bi rekao za apostola Pavla da je imao takve borbe koje opisuje? Ako dobro razmislimo, vidimo da su te iste borbe aktuelne i posle dva milenijuma. Svaki čovek je grešan. Bez izuzetka. Bog želi da nas očisti od svake grešne nečistote. Čišćenje treba da započne od našeg uma. „I ne dajte da vas i dalje oblikuje ovo doba, nego se preobrazite obnavljanjem svog uma, da utvrdite šta je Božja volja – šta je dobro, ugodno i savršeno.“ (Rimljanima 12:2). Dakle, ako želimo da idemo putem pobede, osnovno je da se ne vladamo praksi ovog sveta. U Pavlovom žargonu pojam „doba“ upućuje na vladavinu greha. Dakle, ne vladajmo se prema grehu. Uklonimo se od zla. To baš nije popularno. Nije nam nužno da budemo popularni. Spasenje nam je bitnije. Sledeći korak jeste da se promenimo obnavljanjem svog uma. Obnova kreće od uma. Ako naš um podredimo Božjoj volji, koja je jasno opisana u Svetom Pismu, doći će do obnove kako uma tako i tela.

Danas u 21. veku bombardovani smo informacijama. Svuda oko nas su razne reklame. Razne kampanje. Na kioscima nasilničke slike, pornografija. Na bilbordima suptilni flert. U prodavnicama i u javnom prevozu „savremena“ muzika koja takođe poziva na nemoral. Postoje informacije koje jednostavno ne možemo izbeći, ali od nas zavisi da li ćemo naš um hraniti istim takvim izopačenim sadržajima i kada imamo prilike da se od njih distanciramo. Sami biramo šta ćemo čitati. Sami biramo muziku koju slušamo. Sve to ostavlja trag u našem umu. Muzika, filmovi, video igre... Postoje brojni primeri gde je dokazano da su počinio ubistava bili veliki ljubitelji, pa čak možemo reći robovi destruktivne muzike, filmova ili video igara. Ako želimo da živimo po principima molitve „Oče naš“ i da činimo Božju volju, potrebno je da naš um hranimo Božjom objavom. Za Sveto Pismo su i brojni ateisti

izjavili da je knjiga nad knjigama. Mi možemo slušati Božji savet ili so-tonin savet. Od toga zavisi naše spasenje. „Zar ne znate da ako se ne-kome dajete u ropstvo i obavezujete na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate – bilo greha, koji vodi u smrt, bilo poslušnosti, koja vodi u pravednost?“ (Rimljanima 6:16).

Biblija nas poziva na obnovenje uma. Ali da bi došlo do obnove uma, moramo se odvojiti od naših loših navika. Da uklonimo moguće izvore iskušenja. Sam Apostol Pavle je izjavio da to nije lako. Za to je potrebna Božja pomoć. Upravo tu Božju pomoć tražimo u molitvi „Oče naš“, kada kažemo: „... i ne uvedi nas u iskušenje...“

Ovo nije pitanje trenutka. Do promene ne dolazi u trenutku ili preko noći. Ovo je jedan složen proces. Proces koji započinje kada do-nesemo odluku da sledimo Hrista.

... nego nas izbavi od Zloga...

Ovo je poslednja, sedma molba u molitvi „Oče naš“. Isus nam je dao ovu molitvu za primer. Ona sadrži životne principe, koje ako držimo, činimo Božju volju. Da se podsetimo šta je Božja volja: „To je dobro i ugodno u očima našeg Spasitelja, Boga, koji želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine.“ (1. Timoteju 2:3-4)

U ovoj izjavi nam Bog daje do znanja da je Isus svojim životom platio otkup za svakog čoveka, i da Isus želi svakog čoveka da oslobodi od greha. Ovde se nameće pitanje, da li Bog može svakog čoveka da oslobodi od greha? Odgovor je jasan. Ne! Ali taj jasan odgovor pokreće novo pitanje. Zašto Bog ne može svakog čoveka da oslobodi od greha? Tekst kaže da je Božja volja da se svi ljudi spasu, ali svaki čovek ima Bogom danu slobodnu volju, i na žalost mnogi ljudi svoje-voljno ostaju u grehu. Ako neko ne želi da se oslobodi svojih greha i karakternih mana, to je njegov izbor. Kada uskoro Isus dođe, jedino će čist i svet karakter imati vrednost pred njim. Danas se uglavnom propoveda teologija večne i безусловne Božje milosti. Ta teologija

tvrdi da će svi biti spaseni, bez obzira na svoje mane i grešne sklonosti. Međutim, mi nismo onakvi kakvim se predstavljamo u očima javnosti. Mi smo onakvi kakvi smo u srcu. A svaka skrivena karakterna mana kad-tad donosi svoj otrovni rod. „Braćo moja, može li smokva roditi masline ili loza smokve? Tako ni od slane vode ne može nastati slatka voda.“ (Jakov 3:12). Ako jedan hrišćanin ponekad otvara usta na molitvu, a ponekad istim ustima psuje Boga, taj čovek nije hrišćanin. Taj čovek samo misli za sebe da je hrišćanin. Pismo kaže da iz jednog izvora ne teče i slana i slatka voda.

... nego nas izbavi od Zloga...

Ko može da nas oslobodi od zla? „On nas je spasao i pozvao nas svetim pozivom, ne zbog naših dela, već zbog svoje namere i blagodati, koja nam je pre merljivih vremena data u Hristu Isusu.“ (2. Timoteju 1:9). Tekst kaže da nas je „On nas je spasao i pozvao nas svetim pozivom.“ Isus nas spašava i poziva svetim pozivom. To nije običan poziv tipa „pa sledi me ako hoćeš, a ako nećeš idi kuda hoćeš.“ Hrist za svakog pojedinca otvara svoje srce u celosti. To je taj sveti poziv. Dok čitamo o Judi Iskariotskome, Hristovom izdajniku, vidimo kako se Hrist bori za Judino spasenje do poslednjeg trenutka. Znao je da će Ga Juda izdati. Svojim učenicima je najavio izdaju oko pola godine pre samog čina izdaje. „Zaista, zaista, kažem vam, jedan od vas će me izdati.“ (Jovan 13:21). Nije imenovao svog izdajnika. Do poslednjeg trenutka je Juda uživao Hristovu naklonost, ljubav i blagost, podjednako sa ostalim učenicima. Isus je žarko želeo da Juda bude spasen. I nas takođe poziva na spasenje SVETIM pozivom. On žarko želi da nas spasi. Tekst nam kaže da nam je mogućnost spasenja data u Isusu Hristu „pre merljivih vremena.“

Opšte je poznata činjenica da su Adam i Eva sagrešili. Pojavio se greh. Međutim, pojava greha nije iznenadila Boga. Bog je znao još pre stvaranja čovečanstva da će ljudi pasti u greh. Zbog toga je napravio plan spasenja pre merljivih vremena. Obezbedio je spasenje svakom

čovjeku. Niko, baš niko ne može reći Bogu: „Ti mene nisi hteo da spasiš“. Bog je preduzeo blagovremene korake. „Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ (Jovan 3:16). Isus je umro na krstu Golgote za svakog pojedinca. Za lažove, lopove, ubice, prevarante, ukratko za ovaj svet. Hrist je platio otkup za sve ljude. Niko neće imati izgovora pred Hristom. Niko neće moći da kaže: „Nisam znao, nisam imao prilike“ i slično. Pogotovo ne čovek 21. veka, kome su informacije na dohvat ruke danju i noću. Pored toga, danas uživamo ogromnu versku slobodu. Jevanđelje se propoveda po celom svetu. U salama gde su se nekad održavali partijski sastanci, danas se propoveda jevanđelje. „Jer se pokazala Božja blagodat koja donosi spasenje svim ljudima.“ (Titu 2:11). Dakle, nijedan čovek na planeti neće imati izgovora.

Pitanje je, šta ćemo mi ljudi učiniti sa Božjom blagodaću? Da li ćemo prihvatiti Božju blagodat, ili ćemo se držati naših tradicija, navika ili ega? Da li je neka navika važnija i pretežnija od Božje blagodati? Bog nam svima nudi dar spasenja. Mi imamo samo dve mogućnosti izbora. Prihvaćemo, ili ćemo odbiti. Ako prihvatimo, dobićemo dar spasenja. Ali ako odbijemo, da li možemo nekog kriviti za naš izbor?

...Izbavi nas od Zloga... Prvo moramo biti slobodni od zla u nama. Naš najveći neprijatelj čuči u nama. Najteža bitka koju moramo voditi jeste bitka protiv samoga sebe. Nije dovoljno samo teoretski znati ovu činjenicu. Bitku moramo započeti sada, bez odlaganja. Zato je potrebno da vidimo način na koji treba da bijemo tu bitku.

„Jer, iz srca izviru zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, krivokletstva i hule.“ (Matej 15:19). Iz srca izlaze sve loše stvari. Tekst ovde ne govori o mišiću, veličine pesnice, koji kuca u našim grudima. „Jer iz srca izlaze zle misli...“ Misli izlaze iz uma. Dakle Biblija ovde govori o našem umu. Ponekad, posle izrečenih teških reči, kažemo: „Pa bio

sam nagao," ili „Ovo je izletelo onako nepromišljeno.“ Ipak, ako želimo da napredujemo duhovno, moramo biti poštteni prema sebi. Dešava se da nas neko uvredi. Da nam „nagazi na žulj.“ I tada mi razmišljamo u sebi o „poštenom“ revanšu. I kada dođe prilika, onda nam „izlete reči“ koje smo gajili u našim mislima. Dakle, moramo očistiti izvor. A izvor je naš um. Velika borba između Hrista i Sotone se vodi za naše umove, jer kome naš um pripada, njegovi smo u celosti. Zato je veoma važno da pazimo čime hranimo naš um. Naš um hranimo onim što vidimo, čujemo, čitamo, dodirujemo, itd. Bog može da nas oslobodi, jedino ako zlo zamenimo dobrim. Ali kako?

U Bibliji nalazimo jedinstveni put do pobeđe. Tim putem treba da se krećemo korak, po korak. Redom. „Zato se svesrdno potrudite da dopunite svoju veru čestitošću, čestitost znanjem, znanje samosavlđavanjem, samosavlđavanje istrajnošću, istrajnost odanošću Bogu, odanost Bogu bratskom ljubavlju, bratsku ljubav ljubavlju prema svima.“ (2. Petrova 1:5-7). U ovom tekstu nalazimo osam vrlina. Početna tačka na putu pobeđe je vera. Ovde moramo postaviti sebi jedno veoma ozbiljno pitanje. Da li verujemo sve što Bog kaže u Svetom Pismu? Ovo je osnova. A svojoj veri treba da dodamo čestitost. Ako nemamo čestitost, ne možemo napredovati dalje, jer bez čestitosti mi prihvatamo samo one istine koje nama lično odgovaraju. Uz veru i čestitost stićemo razum ili znanje, a zatim samokontrolu ili vlast nad sobom. Sledi istrajnost, zatim odanost Bogu, i kruna svega je ljubav. Originalni tekst za ljubav koristi reč *agape*. To je nesebična ljubav, punina ljubavi, ljubav, koja živi za druge.

Kada se u nama razvije svaka od ovih osam vrlina redom, ne smemo stati i biti zadovoljni time. „Jer ako sve to imate u sebi i **u tome napređujete**, nećete biti ni besposleni ni besplodni, pošto ste dobro upoznali našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (2. Petrova 1:8). Tekst naglašava, da ovo što je u nama treba da se množi. Da se umnožava. I kada se ove vrline umnožavaju, nećemo biti lenji, nego ćemo doneti rod. Naše poznanje Isusa Hrista će i druge ljude privući Hristu.

Nastavak teksta je malo neprijatan, ali takođe istinit. „Jer ako neko sve to nema, on je slep, zatvara oči pred svetlošću i zaboravlja da je očišćen od svojih starih grehova.“ (2. Petrova 1:9). Dakle, ako propustimo da se očistimo od svojih starih greha, nećemo posedovati ove vrline. Ako nemamo ove vrline u sebi, ne možemo naslediti spasenje. „Zato, braćo, tim više budite marljivi da biste potvrdili svoj poziv i izbor, jer ako to činite, nikada nećete posrnuti.“ (2. Petrova 1:10). Našu službu i naš izbor, da budemo Hristovi učenici, treba da potvrdimo našim delima. Ako to činimo nećemo nikad posrnuti. „U stvari, tako će vam se obilno pripraviti ulazak u večno carstvo našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista.“ (2. Petrova 1:11). Očišćenje od greha i razvoj svih ovih vrlina u nama, potvrđen našim delima, uslov je da uđemo u Božje večno carstvo. Tekst naglašava još jednu veoma važnu činjenicu. „Jer vam se tako obilno pripravio ulazak...“ Stići u Božje carstvo, ili ući u Božje carstvo nije teško. Veoma lako možemo naslediti spasenje. Potrebno je samo da sada, ovog trenutka donesemo odluku da se odvojimo od zla, i da krenemo stazom posvećenja, redom prihvatajući i negujući svih osam vrlina o kojima smo čitali. Ako mi svim srcem zavapimo u molitvi „...izbavi nas od Zloga...“, i ako sledimo uputstva svetih spisa, pokoravajući se Božjoj volji, On će nas zaista osloboditi jarma Zloga.

„Pokorite se, dakle, Bogu, a suprotstavite se Đavolu, i pobeći će od vas.“ (Jakov 4:7). Ovo je najjednostavnije moguće uputstvo za hrišćansku borbu do pobeđe. Kako dakle možemo pobediti i unutrašnjeg i spoljašnjeg neprijatelja? Tako što ćemo biti poslušni Bogu. Tu odluku ne može neko drugi doneti u naše ime. To je lična odluka svakog čoveka za sebe. Ako mi donesemo odluku, da se pokorimo Bogu, Bog će nam dati snage da se usprotivimo đavolu, i đavo će pobeći od nas. „Približite se Bogu, i on će se približiti vama. Očistite svoje ruke, grešnici, i pročistite svoje srce, neodlučni.“ (Jakov 4:8). Dalje uputstvo za borbu protiv zla nas poziva da se približimo Bogu. Mi ljudi

smo se udaljili od Boga. Bog ne želi da nam dosađuje svojim prisustvom. Ali ako se mi približimo Njemu, i On će se približiti nama. Ovo je uputstvo koje nas vodi do pobjede.

Ako donesemo odluku da ćemo od danas živeti prema principima o kojima govori molitva „Oče naš“, to ne znači da možemo tako da steknemo neke posebne privilegije. Pobjeda se ne ogleda u povlašćenom položaju u odnosu na druge ljude. Hrist nikada nije rekao da sleđenjem Njega dobijamo privilegije i benefite. U svojoj prvo-svešteničkoj molitvi Isus kaže: „Ne molim te da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš od Zloga.“ (Jovan 17:15). Isus u svojoj duhovnoj patnji u vrtu Getsimanije moli svog nebeskog Oca da nas, Njegove učenike, Bog sačuva od Zloga. On se moli za nas, i traži od Oca da nam pomogne u našoj hrišćanskoj borbi, da možemo pobediti i naslediti nebo. Ova zemlja je dolina suza, i pre nego što postanemo naslednici carstva slave, mi moramo voditi svoju borbu ovde, na zemlji. Pitanje je da li ove reči „...izbavi nas od Zloga...“, izgovaramo iskreno, svim srcem, ili samo onako iz navike? Da li ove reči izgovaramo zato što svim srcem želimo da se oslobodimo satanizma, ili samo zato što tako piše u molitvi? Oba pitanja nam predstavljaju ista dva motiva. Razlika u motivima je pitanje života i smrti, spasenja i pogibije. Ko odlučuje o motivu sa kojim izgovara molitvu „Oče naš“? Svako za sebe pojedinačno. Ova odluka je toliko lična da niko nema prava da se meša u njeno donošenje, jer je pitanje života i smrti.

Da li ću ja kao pojedinac da izgradim čist i iskren odnos pun ljubavi sa mojim nebeskim Ocem, to je moja lična stvar. Ako to učinim, dobiću dar spasenja. Ako ne učinim, biću izgubljen. Tu se nameće pitanje, zašto da odbijem dar spasenja? Zašto da ne činim Božju volju?

Zavapimo zajedno sa psalmistom! „A ko će svoje greške uvideti? Od greha kojih nisam svestan, očisti me. I od dela oholih čuvaj slugu svoga, ne daj da ovladaju mnome. Tad ću besprekoran biti, i čist ću ostati od prestupa mnogih.“ (Psalam 19:12-13). Psalmista se moli za oslobađanje od tajnih greha. Da li svaki čovek može imati tajne

grehe? I da li su ti tajni gresi zaista tajni? Pred ljudima jesu. Ali pred svemoćnim Bogom su kao otvorena knjiga. Nismo više deca. Pričamo otvoreno. Kome ćemo položiti račune na Božjem sudu za naš način života? Ljudima, od kojih smo vešto sakrili svoje tajne grehe, ili svevišnjem Bogu? Razmislimo o tome.

Psalmista se moli za još nešto. „I od dela oholih čuvaj slugu svoga, ne daj da ovladaju mnome.“ (Psalam 19:13). Zašto od „oholih“ ili arogantnih, to jest namernih dela? „Jer ako namerno grešimo nakon što smo primili spoznaju istine, ne preostaje više žrtve za grehe.“ (Jevrejima 10:26). Greh sa predumišljajem. Znam da nije u redu, ali ću samo ovaj put da učinim to, i posle ću se moliti Bogu da mi to oprost. Prvi put je teško, a svaki sledeći put je lakše namerno grešiti. Zato psalmista u svojoj molitvi kaže „da ne ovladaju mnome“. Kada čovek počne da guši svoju savest, na kraju će je potpuni ugušiti.

Da li je postupak oko molitve za oprost namernih greha zaista jednostavan? Kad mi činimo greh? Kada odvratimo svoje uvo od slušanja Božje reči. „Ko odvraća uho da ne sluša zakon, i molitva je njegova mrska.“ (Priče 28:9). Šta nam kaže tekst? Da li se Bog raduje molitvi u kojoj tražimo opraštanje namerno učinjenog greha? Razmislimo o tome.

Mnogi ljudi tvrde da je njihov odabir takav kakav je zbog okolnosti pod kojima žive. Kada bi okolnosti bile bolje, i oni bi bili bolji ljudi. Po ovoj logici bi najbogatiji ljudi sveta trebali biti i najbolji ljudi sveta. Zar ne? Međutim, ono što vidimo u džet setu, često izaziva gnušanje. Grozimo se mnogih postupaka najbogatijih ljudi i žena sveta. Istina je da nas novac lakše odvaja od Boga, nego što nas približava Bogu. Isus je rekao: „Lakše je kamili¹ da prođe kroz iglene uši nego bogatašu da uđe u Božje carstvo.“ (Luka 18:25).

¹ Postoji mogućnost da je u ovom tekstu pogrešno prevedena reč „gamla“ kao „kamila“ sa aramejskog jezika – ista reč koja se koristila za „kanap“, ali pouka svejedno ostaje ista.

Ljudi koji su verni Bogu imaju probleme u životu. Živimo na planeti koja je prožeta grehom. Isus je na samom početku svoje javne službe upozorio na te probleme. „Blago progonjenima zbog pravедnosti, jer njihovo je Carstvo nebesko. Blago vama kad vas zbog mene vređaju i progone i nabeđuju za svako zlo. Radujte se i kličite jer je velika vaša nagrada na nebesima. Tako su progonili i proroke koji su bili pre vas.“ (Matej 5:10-12). Zašto su razapeli Hrista? Zato što je govorio i učio istinu.

Hrišćanstvo nije garancija povlašćenog položaja. Kada čovek donese odluku da sledi Hrista, prvo mora da se izbori sa sobom. Zatim će ga sotona iskušavati sa namerom da prvo poljulja, a zatim da ugasi njegovu veru. U toj borbi sotona će veoma često upotrebiti ljude koji su nam najbliži i najmiliji, da bi nas slomio. Ali ako iskreno tražimo „...nego nas izbavi od Zloga...“ Bog će nas osloboditi, i iskusićemo Njegovu milostivu ruku kako nas vodi. U suočavanju sa iskušenjem, uvek moramo imati na umu višu duhovnu realnost: „Jer se ne borimo protiv krvi i tela, nego protiv vrhovnih poglavara, protiv sila, protiv kosmičkih vladara tame ovog doba, protiv zlih duhovnih sila na nebesima.“ (Efescima 6:12)

Mnogi ljudi za svoje probleme okrivljuju Boga. Razmislimo malo o tome. Zar je Bog kriv što postoji smrt? Čovek je sgrešio, iako je bio opomenut da će umreti zbog toga. Da li je Bog kriv za to što milioni umiru dnevno od gladi? Ljudi na obezbeđenje „parade ponosa“ potroše milione, umesto da za taj novac kupe hranu za gladne. Da su ljudi verni Bogu, i da drže Njegove zapovesti, da li bi bilo „parade ponosa“? Da li bi bilo gladi? Da li bi bilo potrebe ratom, vojskom i policijom?

Kada u molitvi izgovaramo reči „...nego izbavi nas od Zloga...“, setimo se činjenice da je sotona pobeđeni neprijatelj. Njega je Hrist pobeđio na krstu Golgote. U Hristu možemo pobediti nekoga ko je već pobeđen. Ostaje još drugi neprijatelj, koji čuči u nama. Uz Hri-

stovu pomoć možemo pobediti i sebe. A ako pobedimo sebe, možemo zajedno sa Hristom reći: „dolazi vladar ovog sveta i u meni nema ništa.“ (Jovan 14:30)

Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava zauvek. Amin.

Ovo je poslednja misao u molitvi „Oče naš“. Molitva sadrži sedam molbi. Od presudnog je značaja za svakog pojedinca da u svom životu poželi sve što sadrže te molbe, jer je to uz Božiju pomoć put do spasenja. Postavlja se pitanje, kada već u molitvi mi molimo, tražimo nešto od Boga, zašto Isus nije završio molitvu posle sedme molbe, nego je dodao reći: „Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava zauvek. Amin.“ (Matej 6:13).

Zašto je Isus dodao tu rečenicu molitvi, i šta je želeo da kaže sa tom rečenicom?

Tokom proučavanja sedam molbi iz molitve, više puta je napomenuto da molitvu „Oče naš“ ne treba samo recitovati, nego treba živeti po principima molitve „Oče naš“. Danas je u modi biti hrišćanin. Dostokorašnji progonitelji i potkazivači hrišćana sada sede u prvim redovima po crkvama. To nije hrišćanstvo. To je pomodarstvo. Hrišćanin veruje da je Sveto Pismo pisana Božja reč, i živi po principima pisane Božje objave. Ne svojom silom, jer svojom silom nijedan čovek ne može da drži sve što piše u Svetom Pismu, nego sa punim poverenjem u Boga i Njegova obećanja, da će dati snagu za pobedu nad svakim zlom u srcu. Vera u Boga nije puko izjašnjavanje, nego potpuno poverenje u Boga i Hrista. U Boga, koji je tako voleo ovaj svet, da je svog jedinorodnog Sina dao, da ko veruje u Njega ne pogine nego da ima život večni, i u Hrista, koji je prihvatio sve patnje i poniženja samo da bi dopro do kamenog ljudskog srca i obezbedio čoveku spasenje. Čista pobožnost koja se temelji na veri u Boga je „artikal“, koji je najpotrebniji čovečanstvu u 21. veku. To potvrđuje i sam Isus. „Ali sin čovečiji kad dođe, hoće li naći veru na zemlji?“ (Luka 18:8). Pred nama je Hristov drugi dolazak. Živimo poslednje dane ljudske istorije. Da li

je Isus u pravu kada pita „hoće li naći veru na zemlji?“ Isus ne spominje nijednu religijsku denominaciju. Ne spominje lepo odevene vernike koji odlaze redovno u crkvu. Ne spominje donatore tih crkava. Mi vidimo da tih stvari ima napretek. Isus spominje veru. Čistu, iskrenu, nelicemernu veru.

Da se vratimo prvom pitanju. Zašto je Isus dodao završnu rečenicu molitvi?

Činjenica je da čovek koji se iskreno moli Bogu po završetku molitve oseća veliko duhovno olakšanje. Ovo je veoma važno lično iskustvo za svakog čoveka koji se moli Bogu. Razmislimo malo o tome. Da li osećamo to olakšanje pri kraju molitve? Imamo tu privilegiju da razgovaramo sa našim nebeskim Ocem kroz molitvu. I On ima uvek dovoljno vremena da nas strpljivo sasluša. Izliva svog Svetog Duha na nas i pruža nam mir. Pitanje je, da li mi ljudi imamo dovoljno vremena za razgovor sa našim nebeskim Ocem, ili samo „sameljemo“ molitvu, jer treba da počne prenos utakmice na TV-u?

Kada mi izlijemo svoje srce Bogu, za to neće saznati samo dobar prijatelj i pola ulice. Ne postoji niko među ljudima pred kim možemo tako otvoriti srce kao pred Bogom. I naša molitva treba da bude takva, da otvorimo svoje srce pred Bogom. Kada Mu saopštimo naše molbe, našu zahvalnost, i kada prenesemo svako naše breme na svevišnjeg Boga, tada se osećamo onako istinski rasterećeni i srećni.

Najbolje je u toku molitve zatvoriti oči, da nam ništa ne odvlači pažnju od ovog opštenja sa Bogom. Da li smo nekada imali priliku da se molimo, i u toku molitve uočimo paučinu na zidu, i dok recitujemo molitvu u mislima odlučimo da ćemo skinuti paučinu čim završimo sa molitvom? Kakva je to molitva i kakva je to uopšte komunikacija sa Bogom? Možemo li posle takvog licemernog mantranja osetiti duhovni mir? Ili samo osećamo da smo ispunili našu dnevnu kvotu molitve? Ako se mi iskreno, sa verom, svim srcem molimo našem nebeskom Ocu, osetićemo pri kraju jedno olakšanje, i tada ćemo slaviti

Boga. To je učinio i Isus Hrist, kada je izgovorio završnu rečenicu molitve „Oče naš“. Na kraju molitve je slavljenje Boga.

Kome pripada carstvo? Tvoje je carstvo! Čija je sila? Tvoja je sila! Čija je slava? Tvoja je slava! „Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava zauvek.“ (Matej 6:13).

Ova rečenica slavi i hvali Boga. Nije samo Isus postupio ovako. U Bibliji je zapisano više molitvi. U jevanđeljima su zabeležene Hristove molitve, u Delima apostolskim i u apostolskim poslanicama se srećemo sa molitvama apostola, dok nam starozavetno pismo predstavlja molitve nekih proroka i patrijarha.

U Starom zavetu nalazimo izveštaje da je izraelski narod u više navrata pao u idolopoklonstvo, a jednom prilikom Bog im je preko proroka Ilije najavio trogodišnju sušu. Kada je prošao period bez i jedne kapi kiše, Bog šalje Iliju da pozove Balove sveštenike na goru Karmil. Ilija je zapovedio Balovim sveštenicima da sazidaju svoj oltar, da postave žrtvu, ali da je ne pale, nego da se mole Balu, da Bal spali žrtvu. Balovi sveštenici su se ceo dan molili i vikali, baš kao i neki hrišćani danas, koji se (možda u neznanju) klanjaju nebiblijskom bogu. Naravno Bal nije mogao da spali žrtvu, jer jedan idol ne može ništa da uradi. Predveče je prorok Ilija napravio oltar, stavio žrtvu na oltar, obilno zalio vodom i žrtvu i oltar, i molio se Bogu. Završne reči Ilijine molitve su sledeće: „Usliši me, Gospode, usliši me da bi ovaj narod znao da si ti, Gospode, istiniti Bog, i da ti obraćaš njihovo srce.“ (1. Carevima 18:37). Koga slavi Ilija u završnoj rečenici svoje molitve? Pokaži da si ti Bog... ne zato da ja budem glavni... neko ko je izveo čudo... nego da narod vidi da si ti Bog koji radi šta? Obraća srca, u-move, karakter ljudi. Tvoja je slava!

U drugom izveštaju nalazimo cara Jezeckiji koji je dobio objavu rata od veoma jakog neprijatelja, i pošao je na molitvu. Ovo su završne reči njegove molitve: „A sada, Gospode, Bože naš, izbavi nas, molim te, iz njegove ruke, da bi sva carstva na zemlji znala da si ti,

Gospod, jedini Bog.“ (2. Carevima 19:19). Za čiju slavu se moli Jeze-kija? „...da bi sva carstva na zemlji znala da je Gospod jedini Bog.“ Bog je odgovorio na Jezekijinu molitvu, i na Ilijinu molitvu. Bog je spa-lio Ilijinu žrtvu ognjem sa neba, a Ilija se penje još višlje na Karmil i moli se Bogu, i Bog pušta obilnu kišu na Izrael. Na Jezekijinu molitvu Bog je odgovorio tako što je poslao svog anđela koji je pobio 185.000 Asiraca preko noći. Neprijatelj je bio nadmoćan, ali u Bibliji stoji zapis: „Šta ćemo, dakle, na to reći? Ako je Bog za nas, ko može biti protiv nas?“ (Rimljanima 8:31).

Da bi Bog delovao u našu korist, mi treba da budemo verni sve-mogućem Bogu u svemu. Svaka molitva rezultira duhovnim mirom. Ovu misao je veoma važno upamtiti, da bi obratili pažnju na taj du-hovni mir na kraju naše molitve. Nikada ne treba da se molimo samo zato da bi mogli reći da smo se molili, ili da bi ispunili neku predviđenu dnevnu kvotu molitve. To je beskorisno mantranje. Šta vredi ako de-set puta ponovimo molitvu „Oče naš“ dok naše misli lutaju veoma daleko od duhovnosti?

Jevanđelje po Mateju u 26. poglavlju izveštava nas o tri Isusove krake molitve. Isus zna šta Ga čeka i moli se Ocu tri puta. „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša. Ali, neka ne bude moja volja, nego tvoja.“ (Matej 26:39). „Oče moj, ako nije moguće da me mimoiđe ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.“ (Matej 26:42). Treća molitva je ista kao i druga. (videti Matej 26:44). Između prve i druge molitve je ogromna razlika. U prvoj molitvi Isus kaže: „Oče, ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša.“ U drugoj molitvi kaže: „Oče moj, ako nije moguće da me mimoiđe ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.“ Ove dve rečenice se veoma razlikuju. U prvoj molitvi Isus prezentuje svoju molbu, da, ako je moguće, neka ga mimoiđe ova čaša. Patnja i smrt na Golgoti. U drugoj molitvi već Isus ne spominje svoju molbu. Kao što vidimo Isusove molitve su borba. Borba u kojoj On slavi Boga. Tako i mi ne treba da slavimo oslobađanje od nevolja, nego da slavimo Boga koji nas oslobađa od

nevolja. Kada Bog usliši našu molitvu, nikada nemojmo zaboraviti da Mu se zahvalimo u molitvi.

Jednom prilikom je grupa od deset gubavaca došla pred Isusa, i tražili su isceljenje. Isus im je zapovedio da idu i da se pokažu sveštenicima, jer je to nalagao jevrejski zakon. Dok su stigli do sveštenika, svi su bili izlečeni, ali se samo jedan vratio da zahvali Hristu za izlečenje. „Jedan od njih, videvši da je izlečen, vratio se slaveći Boga na sav glas. Pao je ničice pred Isusove noge i zahvalio mu. A bio je Samarićanin.“ (Luka 17:15-16). Zapazimo činjenicu da je i taj jedan čovek bio Samarićanin. Polu paganin. Koliko puta mi, koji sebe smatramo hrišćanima, zaboravimo da Bogu zahvalimo za uslišenje naše molitve?

Isus je dakle iskazao zahvalnost i čast svom Ocu u poslednjoj rečenici molitve „Oče naš“.

Prvo što govori je: „Tvoje je carstvo!“ Tokom proučavanja molitve bilo je reči o tome da Isus u Jevanđeljima govori o dva carstva. Govori o carstvu milosti, koje Bog treba da izgradi uz našu dozvolu u našim srcima. Takođe govori o carstvu slave, koje možemo da nasledimo samo ako je carstvo milosti prisutno u našim srcima. Kada u molitvi kažemo: „da dođe carstvo Tvoje“, tada tražimo da Bog izgradi svoje carstvo milosti u nama, priželjkujući i Carstvo slave koje će doći, kada se navrši vreme za to. Kada kažemo: „Tvoje je carstvo!“, mi našeg nebeskog Oca prihvatamo kao jedinog vladara, kao apsolutnog vladara svega postojećeg. To podrazumeva i carstvo milosti u našim srcima. Tu se nameće pitanje koliko često i da li mi uopšte pozivamo našeg nebeskog Oca u naša srca? Ako Ga redovno, svakoga dana pozivamo u naša srca, tada sa punim pravom govorimo: „Tvoje je carstvo!“

„Tvoja je sila!“ U čemu se ogleda Božja sila? Ljudi smatraju da je sila u rukama onih ljudi koji leže na bogatstvu. I na planeti zemlji je zaista tako, po sistemu vrednosti materijalizma. Ljudi koji su veoma bogati mogu sebi da obezbede najbolje advokate, i da se iz zločina izvuku bez kazne. Mogu da unajme fizičko obezbeđenje. Mogu da

plate i naruče nečije ubistvo. Zaista, zemaljska sila se zasniva na materijalizmu. Ali i najbogatiji ljudi sveta nemaju ništa. U poređenju sa Bogom oni su obični prosjaci. „Jer su moje sve životinje šumske, zveri po gorama na hiljade. Poznajem svako krilato stvorenje po gorama, moja su mnoštva poljskih životinja. Kad bih bio gladan, ne bih tebi rekao, jer je moja zemlja i sve što je na njoj.“ (Psalam 50:10-12). Kad je već sve što postoji u svemiru Božje vlasništvo, u čemu se ispoljava Njegova sila? Posедуje sve, i anđeli slušaju sve Njegove zapovesti. Zar nije već mogao da uništi ovo grešno čovečanstvo? U čemu se dakle ispoljava Njegova sila? „Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ (Jovan 3:16). Božja sila se ispoljava u Njegovoj ljubavi. U čemu još? „Ili možda prezireš bogatstvo njegove dobrote i uzdržljivosti i dugog trpljenja, ne shvatajući da te Božja dobrota vodi do pokajanja?“ (Rimljanima 2:4). Božja sila se takođe ispoljava u Njegovoj dobroti, krotosti i trpljenju. Bog nikog ne dovodi sebi na silu. Ne prihvata službu iz straha. Ako nas ljude ne može privući Bogu Njegova ljubav, dobrota, krotost, trpljenje i Hristova žrtva na Golgoti, da li bi nas privukla vojna sila? Danas, kada celo čovečanstvo pati zbog nedostatka ljubavi, dobrote, krotosti i trpljenja, šta je još potrebno da nas privuče Bogu? Ako nas ove stvari ne privuku, Bog neće upotrebiti ništa drugo. Na žalost čovečanstvo više voli lažni sjaj od pravih vrednosti. Takođe, Božija sila će se pokazati i na kraju postojanja čovečanstva i Zemlje kakvu poznajemo, jer će tada pravednim sudom uništiti Sotonu i svakog ko se poklonio tom lukavom neprijatelju. Bog će imati zadnju reč, i svako će priznati da je On Svedržitelj! Dakle, iako sad nije praktično vidljiva, Božja privlačnost nagoni mnoštvo ljudi da se ne daju u ropstvo sotonu, već da strpljivo čekaju Carstvo slave – kad će ceo svemir priznati Njegovu večnu silu!

Isus je rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18).

Kad posmatramo Njegov život na zemlji, On je pokazao svoju

vlast tako što je zavio ranjena srca, lečio bolesne, vaskrsavao mrtve, iscelio je neprijatelja kome je Petar odsekao uho, a na krstu se molio za svoje krvnike, tražeći od Oca da im oprost, jer ne znaju šta čine. U Hristu se manifestovala Božja sila. Živeo je onako kako je učio druge da žive. Koliko vredi naše ispovedanje vere ako ne živimo onako kako ispovedamo? Isus nam je ostavio primer. Naša životna potreba je da živimo po tom obrascu. Kad kažemo: „Tvoja je sila!“, mi zapravo predajemo sebe uticaju Božje ljubavi, dobrote, krotosti i trpljenja. Svojim životom dajemo hvalu i čast Bogu.

„Tvoja je slava!“ U čemu se ispoljava Božja slava? Hrišćanin svoje pobede ne pripisuje sebi, nego slavi Boga za te pobede. Ovo je veoma važno da upamtimo. Za svaku našu pobedu Bogu pripada slava. „Dakle, to ne zavisi od onoga ko ima želju niti od onoga ko se trudi, nego od Boga, koji pokazuje milosrđe.“ (Rimljanima 9:16). Sva slava pripada milostivom Bogu. Ne smemo umisliti da smo mi ti koji ćemo izrecitovati dnevnu kvotu molitve, pobediti nad zlom i svojim zaslugama dospeti na nebo. To je samoobmana. Biblija jasno piše da slava ne pripada nama, koji to hoćemo i koji trčimo, nego Bogu koji nam se smilovao. Ne smemo se pouzdati u svoju silu. To je siguran put u nadmenost i duhovni pad. Prorok Danilo je u molitvi rekao: „Kod tebe je, Gospode, pravednost, a nama je danas sramota na licu...“ (Danilo 9:7). David se slično molio. Davidova molitva je bila predlika završne rečenice molitve „Oče naš“. „Tebi, Gospode, pripada veličanstvo i moć i lepota i uzvišenost i čast, jer je tvoje sve što je na nebu i na zemlji. Tebi, Gospode, pripada carstvo, ti si uzvišen kao poglavar nad svima.“ (1. Dnevnika 29:11). Koga veliča i slavi car David? Kao car Izraela, on je svestan činjenice da smo sve što imamo na zemlji dobili od Boga. „Od tebe dolazi bogatstvo i slava, ti vladaš nad svim. U tvojoj je ruci sila i moć, i ti svojom rukom možeš da uzvisiš i ojačaš svakoga.“ (1. Dnevnika 29:12). David svim srcem slavi i veliča Boga. Isto je činio i Isus Hrist. Isto tako čine i Hristovi verni sledbenici tu na zemlji.

Kao završna reč tu je reč „Amin“. Šta znači ova reč? „Onaj koji

svedoči o tome govori: 'Da, dolazim brzo!' Amin! Dođi, Gospode Isuse! Neka blagodat našega Gospoda Isusa Hrista bude sa svima vama! Amin." (Otkrivenje 22:20-21). U obećanju koje zatvara poslednje redove Svetog Pisma, ova reč se ponavlja dva puta. Šta ona znači? U rečnicima nalazimo da ona znači „da bude tako“. Isus Hrist tako završava molitvu. Amin, to znači – neka bude tako. Neka se sadržaj molitve „Oče naš“ ostvari u životima svih nas. Amin.

Dragoslav Kresac